

2 Tweeling

Student Eva Bakker: "Wat ik met Sophie heb, heb ik met niemand"

11 Nieuwe rector

Als het aan prof. Pim Martens ligt komt er geen nieuwe rector

5 HRM policy

Personnel could take future into their own hands

7 Speak up

Opinion: Lack of critical thought during NATO lecture

observant | 23

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 25 februari 2016

Leenstelsel, krappe arbeidsmarkt, zorgen over de toekomst en over de al gemaakte keuzes: de druk op de student loopt op. Wat vinden ze er zelf van? Lees het op pagina 8-9-10 Foto: ThinkStock

nl

Nieuw HRM-beleid

Personeel kan lot meer in eigen hand nemen

Een mensvriendelijker personeelsbeleid met meer ruimte voor de eigen ontwikkeling van de medewerkers. Zo valt de grote lijn in het nieuwe HRM-beleid te karakteriseren. En ook: meer aandacht voor zowel jong als ouder personeel, en een serieuze poging om meer vrouwen te werven en binnenboord te houden.

De plannen voor het wetenschappelijk personeel (wp) kwamen al een klein half jaar geleden naar buiten; nu is de nota van HRM-directeur André Koehorst uitgebreid met paragrafen over ondersteunend personeel, 'diversiteit' en leeftijdsbeleid. Voor het wp wil men minder tijdelijke banen, en, als het toch onvermijdelijk is, langer durende aanstellingen. Geen baantjes van een half jaar meer. Verder wordt korte metten gemaakt met de praktijk dat wetenschappers lang in onzekerheid verkeren of ze al dan niet een vaste baan krijgen en hogerop kunnen. De *tenure track* procedure binnen de UM wordt uniform: men krijgt na zes jaar de beloofde positie, mits uiteraard aan duidelijke criteria is voldaan, en ongeacht of het personeelsplan van de faculteit voorziet in die functie. Een vaste commissie beoordeelt de kandidaat, en die commissie bestaat voortaan voor minimaal 30 procent uit vrouwen. Dit om mogelijke gender-vooringenomenheid enigszins

te doorbreken.

Een belangrijk uitgangspunt van de nota is dat de persoonlijke ontwikkeling van medewerkers voorop staat. Want, zo luidt de redenering, daar profiteert zowel de medewerker als de universiteit van. Men heeft dus recht op een "duidelijk loopbaanperspectief", de UM zal faciliteiten bieden om die ontwikkeling mogelijk te maken maar de 'regie' blijft in handen van de medewerker zelf. En voor wie toch alleen een tijdelijke baan heeft weten te bemachtigen geldt dat de UM zich verantwoordelijk voelt om mensen zo goed mogelijk voor te bereiden op de arbeidsmarkt 'buiten'. Ook het ondersteunend personeel (obp) heeft recht op begeleiding in de loopbaan, klinkt het in de intussen door het college van bestuur goedgekeurde nota. De mobiliteit onder het obp is gering, zowel horizontaal, op gelijk niveau dus, als verticaal. Dat kan bestreden worden door - voor wie dat wil - meer aan deskundigheidsbevordering te doen: laat mensen eens op andere soortgelijke plekken rondkijken, wissel taken met collega's. En wie het talent heeft en echt hogerop wil, krijgt daar ondersteuning bij van de leiding.

Twee thema's zijn verder van belang: wat doen we met een vergrijzend personeelsbestand? En hoe

Lees verder op pagina 3

eng

Student advisers: increasing pressure on students

"There is more to life than a cum laude"

Pressure on students has increased in the past few years, claim Maastricht student advisers and counsellors. The list of possible causes is long: from binding study advice to parents who have (too) high expectations of their children.

The first thing mentioned by Pia Harbers, student adviser at European Studies, is the binding study advice (BSA). "That is something that worries me. Everything depends on your first year, anyone who does not gain the required 42 credits (out of sixty), must leave. You can't afford too many distractions or wrong choices." At the School of Business and Economics, the requirements are even higher: at least 47 credits. Robert Pans, head of student advisers at SBE and his colleague Wim Bogaert: "The transition time from school-leaver to student is very short. If you miss the first block because you don't have a room yet, your visa hasn't been sorted, or your finances haven't been arranged, then you spend the rest of the year trying to catch up. This creates a tremendous amount of pressure."

Harbers feels that compulsory attendance also increases stress. "You oversleep once, another time you are sick, and then your grandmother dies. Then what? Anyone who fails to attend three tutorials, has to repeat the block." To come

straight to the cum laude ruling: a single resit? Then no cum laude. Pans from SBE: "Sometimes a student comes in who is completely freaking out because of a resit. They think that they absolutely need that mark of distinction for the future. Just like two master's degrees and three work placements. Our role is to put both feet on the ground. There is more to life than cum laude. And no, life is not always makeable, even though this generation may think so. The flexibility needed to deal with disappointment seems to be decreasing." Despite all those rules, dropout rates are not much greater than ten years ago, Harbers concludes. Even the study success grades are more or less the same. "The only advantage that the introduction of the BSA has had, is if you get through first year, you will complete your study. At the same time, I see an increase in mental problems and there is no place now for late developers or those who 'develop differently'."

Parents

In addition to pressure from the university, there is pressure from parents, who frequently support their sons or daughters financially. Henny Peeters, head of student advisers at the Faculty of Health Medicine and Life Sciences: "They often place all

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Wij zijn twee handen op een buik. We lijken niet op elkaar, zij is verpleegkundige, werkt graag met haar handen terwijl ik eerder voor een boek kies. Maar wat ik met mijn tweelingzus Sophie heb, heb ik met niemand”

Naam: Eva Bakker (23, Nieuw Bergen) * **In het dagelijks leven:** student European Law School en EU Careers ambassador UM * **Woonplaats:** Maastricht * **Burgerlijke staat:** relatie met Bas

Foto: Loraine Bodewes

Leukste tv-serie? *Ally McBeal*. Ik was acht, negen jaar toen ik de serie zag. Ally had een mantelpakje aan en dat wilde ik ook. Zij was advocaat, dat wilde ik ook. Nu – ik vind de rechtenstudie superleuk - weet ik dat laatste niet meer zo zeker. Misschien is een baan bij Europese Unie, of... [Ze aarzelt] Het klinkt ambitieus, maar het allerliefste zou ik rechter worden. Dat vind ik het mooiste beroep. Je kunt mensen echt helpen om een conflict op te lossen. Nee, ik denk niet aan het strafrecht, maar aan het staats- en bestuursrecht. Ik vind de rechterlijke macht in Nederland goed, daar wil ik wel deel van uitmaken. Die van de VS, met zijn gekozen rechters die in mijn ogen niet echt onafhankelijk zijn, is niets voor mij.

Slechtste eigenschap: Als ik ongedisciplineerd zeg, geloven veel mensen mij niet. Ik doe honderd dingen naast mijn studie en dat lukt allemaal. Maar tegelijkertijd kan ik mega lui zijn en alles uitstellen tot het laatste moment. Dat eist zijn tol: ik heb chronische migraine en daarvoor geldt: hoe meer stress, hoe meer migraine.

Mooiste jeugdherinnering? Ik was een jaar of acht toen we met het hele gezin naar Amsterdam gingen: naar Artis, in de rondvaartboot. Ik zie een happy family voor me: blij, opgewekt, vrolijke spanning. Alles ging goed in ons gezin, we waren zorgeloos. Ik zou bijna vergeten dat mijn tweelingzus Sophie die dag mijn tas op een bankje achterliet. Weg. Maar dat deed niets af aan ons geluk.

Wat is het ergste dat er ooit in je leven is gebeurd?

Na 'Amsterdam' trokken er donkere wolken over ons gezin. Mijn vader werd overspannen, raakte zijn baan kwijt, daarna gebeurde hetzelfde met mijn moeder, en vier jaar geleden hoorden we dat mijn vader kanker had. Het was een onzekere tijd, opeens was er veel stress, voelde alles onveiliger. Maar als je me vraagt of ik een gelukkige jeugd heb gehad, zeg ik volmondig ja. Het positieve heeft altijd overheerst. Ik kreeg alles wat mijn hartje begeert: ouders die altijd voor je klaar staan, tegen wie je alles kunt vertellen, een heel open gezin met vier kinderen. Mijn moeder zegt altijd: wat er ook is, al heb je bij wijze van spreken iemand vermoord, je bent welkom, we helpen je. Met mijn vader gaat het gelukkig weer goed.

Muurbloempje of haantje de voorste? Haantje. Als ik me

op mijn gemak voel, hang ik graag de lolbroek uit. Dan vind ik het leuk om in de belangstelling te staan. Al was ik wel wat zenuwachtig voor dit interview. En ik wil altijd de beste zijn, voor in de rij staan.

Geef mij maar een rugzak. Backpacken is het tegenovergestelde van het dagelijks leven. Niets is geregeld, je weet niet waar je 's avonds belandt. Ik ben een half jaar in Australië geweest, en deze zomer ga ik vier weken met mijn backpack naar Zuid-Amerika. [Grinnikend] Bas mag ook mee. In het gewone leven ben ik heel gestructureerd, al komen mijn plannings vaak niet uit, zeker niet als het om de voorbereiding voor tentamens gaat.

Bier of wijn? Wijn. Vind ik lekkerder. Ik heb bier leren drinken bij mijn Koko-dispuut Därfinkar (Zweeds voor doldwaas). Ik kwam daar terecht via mijn Inkom-mama's, allebei Kokolid. Ik ben niet van de ontgroeningen. Ik heb nogal een grote bek, en dan pikken ze jou er meteen uit. Koko staat voor gelijkheid en diversiteit. Een eerstejaars is bij ons net zo veel waard als een ouderejaars. Dat past bij mij.

Doe mij maar Zuid-Limburg. Qua mentaliteit kies ik eerder voor Noord-Limburg, waar ik vandaan kom. In Zuid-Limburg zijn ze nog iets chauvinistischer. Ik heb net als mijn ouders – allebei geen Limburgers – het hart op de tong. Dat wordt niet altijd gewaardeerd. En ik spreek geen dialect. Ik vind het onfatsoenlijk als mensen automatisch overgaan in het dialect en niet even vragen of de ander het kan volgen. Je sluit zo bewust of onbewust mensen uit.

De student van tegenwoordig ... moet alles kunnen. Je krijgt geen studiefinanciering meer, moet meteen de juiste studie kiezen en nevenactiviteiten zijn belangrijk. Ik ben ambassadeur bij EU Careers, student-assistent bij marketing en communicatie, actief lid van Koko en Därfinkar, lid van de Jonge Socialisten. Je

moet een goed cv hebben om straks aan een goede baan te komen. Tegelijkertijd, of juist daardoor is de druk erg hoog. Dat gaat ten koste van een zorgeloze studententijd.

Grote liefde? Mijn relatie met Bas is nog pril, nu vier maanden, een beetje vroeg om conclusies te trekken. Het is misschien stom om te zeggen, maar ik noem Sophie, mijn tweelingzus. Wij zijn twee handen op een buik. We lijken niet op elkaar, zij is verpleegkundige, werkt graag met haar handen terwijl ik eerder voor een boek kies. Maar wat ik met Sophie heb, heb ik met niemand. Ik voel me heel erg op mijn gemak bij haar, vertrouw haar volledig en kan altijd op haar terugvallen. Mocht ik nooit de liefde van mijn leven vinden, geen steady leven krijgen, dan ga ik een beetje bij Sophie hangen.

Over tien jaar... ben ik net 33 en hoop ik de baan te hebben die ik graag wil. En een leuke man. Kinderen zijn er dan nog niet. Ik wil eerst carrière maken, daarna zie ik wel.

Nederlander of Europeaan? Europeaan. Ik geloof niet in het vasthouden aan je nationaliteit. Natuurlijk word je als individu gevormd door je cultuur, maar je bent veel meer dan dat. Ik vind dat de EU de toekomst heeft. Er zijn zoveel problemen die we niet op nationaal niveau, vaak niet eens op EU-niveau kunnen oplossen, we zullen moeten samenwerken.

Favoriete plek in Maastricht? Mijn kamer op de Brusselseseweg. Ik heb de zolder in een huis met zes andere meiden. Het is een oase van rust van dertig vierkante meter, wel met schuine wanden. Ons huis is een echt vrouwenhuis met een naaktposter van Jan Kooijman aan de keukenmuur. Het is er rommelig, maar wel enigszins netjes. We vertellen elkaar veel, kunnen altijd bij elkaar binnenlopen.

Riki Janssen

Werken bij de EU

EU Careers aan de UM informeert studenten en pasafgestudeerden over de carrièremogelijkheden bij de EU, ook over banen waarvoor geen ervaring nodig is. Meer weten: ww.facebook.com/EUCareersMaastrichtUniversity

Wie langer door wil mag geen jongeren in de weg zitten

Vervolg van pagina 1

krijgen we meer vrouwen in huis? Wat dat laatste betreft mikt de UM op een 'gelijk speelveld': de kansen voor vrouwen mogen niet minder zijn dan die voor mannen. Werving, selectie, beoordeling en bevordering, het moet allemaal transparanter en met inachtneming van de specifieke situatie waarin veel vrouwen verkeren. Dus beoordeel prestaties zo nodig in relatie tot de deeltijd baan, zorg dat er rekening wordt gehouden met de balans tussen werk en privéleven. Dat laatste moet sowieso geen dode letter blijven, zo blijkt uit de nota, niet alleen voor vrouwen. De

UM gaat onderzoeken of nieuwe instrumenten soelaas kunnen bieden om die balans gezond te houden, zoals de mogelijkheid om meer flexibiliteit in werktijden en arbeidsuren te creëren. Dat zal niet zonder slag of stoot gaan: veel leidinggevend "zijn hier terughoudend in", heet het. Verder is deeltijdpensioen voor oudere werknemers eventueel een optie.

Wat hen betreft komen er wellicht meer opties: toch weer een vorm van vroegpensioen, en voor hen die juist ook na hun pensioen willen doorwerken de mogelijkheid om dat daadwerkelijk te doen. Ook dat zal echter niet makkelijk gaan. Het algemene beleid is gericht op een evenwichtige

verdeling van jongere en oudere werknemers, dus wie langer door wil gaan mag geen jongeren in de weg zitten. En een tweede voorwaarde: het salaris mag niet uit de eerste geldstroom komen, het overheidsgeld waarmee universiteiten worden gefinancierd. Men zal dan dus ergens subsidiepotjes moeten vinden. Voor wetenschappers is dat wellicht nog een optie, voor obp lijkt het nagenoeg onhaalbaar.

Gezondheid is, zeker gezien de vergrijzing, eveneens een belangrijk thema in het nieuwe personeelsbeleid. Mensen moeten bij voorkeur duurzaam inzetbaar blijven, maar ook voor jongere werknemers geldt dat de UM hen aan zal

sporen tot een gezonde levensstijl.

De nota besluit met enige zelfkritische bespiegelingen over de HRM-afdeling binnen de UM. Die gaat een belangrijke rol spelen in de uitvoering van het beleid, maar is daar misschien qua omvang en kwaliteit nog niet goed voor toegerust. Een werkgroep gaat daar naar kijken. Tijdens eerdere besprekingen van de plannen is bovendien regelmatig kritiek geuit op de "inefficiënte en complexe HRM-procedures". De afdeling, zo meldt de nota, steekt de hand en eigen boezem en zal waar nodig de zaken stroomlijnen.

Wammes Bos

Wat heb ik nu weer aan mijn fiets hangen?

Foto: Observant

Overall in de stad duiken ze op: geel gekleurde stuurhangers. Een initiatief van Maastricht Bereikbaar dat wil weten of er genoeg stallingsplekken zijn in en rond het centrum.

In de stuurhanger – de tekst is Nederlands – zit een chip met een uniek nummer. Onderzoekers lopen een aantal keren door de stad en scannen met een speciaal apparaat de fietsen.

Vandaag en morgen worden de hangers uitgedeeld. Ze kunnen aan het einde van de dag in de prullenbak verdwijnen. Vorige week werden ze ook al uitgedeeld, maar sommige fietseigenaren zagen er het nut niet van in (of begrepen de tekst niet) en lieten de hanger achter op de stoep.

Wie nog iets geels aan zijn of haar rijwiel heeft hangen, moet oppassen. 'Attentie' staat er in koei-

enletters op de gecodeerde sticker. Handhavers van de gemeente Maastricht lijken gebruik te hebben gemaakt van de Maastricht Bereikbaar-actie en plakken ze aan iedere weesfiets, wrak of onveilig gestalde fiets. Binnen veertien dagen moet de eigenaar het stalen ros verwijderen. Zo niet, dan sleept de gemeente het weg.

Overigens kunnen fietsers op vrijdag 26 februari, van 10.00 tot 16.00 uur, gratis hun eigendom laten graven op het Vrijthof, een initiatief van het Centrum Fietsendiefstal, de politie, de gemeente en Maastricht Bereikbaar. Met een graveerapparaat wordt een unieke code in het frame gegraveerd wat weer handig kan zijn bij het terugvinden van de fiets na diefstal.

WD

Prijs voor domste universitaire reclameleus

Born leaders reach for infinity. Voor deze slogan ontvangt de Rijksuniversiteit Groningen de eerste prijs in de Domheidsranking van het Platform Hervorming Nederlandse Universiteiten. Het Maastrichtse *Leading in Learning* eindigt in de middenmoot, op nummer zes (van in totaal dertien slogans).

Met deze competitie wil het platform H.NU aandacht voor de sterk toegenomen economisering van universiteiten. H.NU ergert zich vooral aan de vele veranderende huisstijlen, *branding* campagnes en geoliede PR-machines. Meer dan 3.200 mensen brachten hun stem uit.

Het goud is voor Groningen, het zilver voor de Universiteit van Amsterdam (*We are U*) en het brons voor de Universiteit Leiden (*Excelleren in vrijheid*). De Technische Universiteit Eindhoven komt er het beste vanaf met de leus *Where innovation starts*.

De eerste en tweede prijs worden vandaag, donderdag 25 februari, uitgereikt tijdens een debat over de financiering van het universitaire onderwijs en onderzoek in het Amsterdamse Maagdenhuis. De volledige eindstand is te vinden op <http://platform-hnu.nl/uitslag-ranking-the-slogans-2016/>.

WD

Hoe meer testosteron, hoe groter de zelfoverschatting

Mannen met een hoge testosteronspiegel hebben niet alleen de neiging om meer risico's te nemen, maar ook om zichzelf te overschatten. Dat ontdekte onderzoeker Paul Smeets tijdens een experiment met beheerders van beleggingsfondsen van Robeco.

Een jaar geleden onderwierp Smeets 49 financiële professionals van Robeco op het hoofdkantoor in Rotterdam aan een rekentaak. Ze moesten voor- en achteraf hun prestatie schatten. Bij binnenkomst hadden de onderzoekers speeksel afgenomen om de hormoonspiegel te meten.

Van degenen bij wie de testosteron rijkelijk door de aderen vloeit, blijkt de helft aan zelfoverschatting te lijden. Bij de groep met een laag testosteron is dat één op de zes. De zelfoverschatting is het grootst wanneer veel testosteron gepaard gaat met weinig stress. De onderzoekers hadden ook het stresshormoon cortisol gemeten.

De uitkomsten zijn reden tot bezorgdheid als je bedenkt dat deze proefpersonen beleggingsfondsen ter waarde van 100 miljard euro beheren. De meeste studies naar hormonen en gedrag gebeuren met studenten, zegt Smeets, verbonden aan de School of Business and Economics (SBE). "Zelfoverschatting is ook een valkuil in menige directiekamer. Denk aan de overname-drift van CEO's. De resultaten zijn vaak geen doorslaand succes. Eerder onderzoek liet al zien dat de meeste overnames worden gedaan door CEO's die veel over zichzelf praten."

Onderzoek naar hormonen en gedrag is populair. SBE heeft enkele jaren geleden de opleiding neuroeconomics op poten gezet. Neuroeconomen zoeken naar de biologische basis voor gedrag. Het vakgebied is mede ontstaan door technologische vernieuwingen als fMRI.

Maurice Timmermans

Kamerleden moeten periodiek de aandacht van de media trekken. Het is immers allang niet meer de bedoeling dat zij hun werk zo goed mogelijk doen en het land dienen; het eigen baantje en de eigen carrière moeten in de eerste plaats worden veiliggesteld. Daarvoor is bekendheid nodig en de media kunnen daarvoor zorgen. Een beproefd vehikel is het bedenken van een nieuwe strafbepaling. Dat er hoogst onwenselijk gedrag niet strafbaar is gesteld, is natuurlijk een misstand van de eerste orde en er moet maar eens hard op getimmerd worden. Dat genereert probleemloos massale media-aandacht. Een andere optie is de religie. De laatste weg werd onlangs ingeslagen door D66-Kamerlid Van Veldhoven. Zij vond het maar niets dat alle wetten beginnen met "Wij-Willem-Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden". Die God moet hij maar voor zichzelf bewaren, vindt de parlementariër, want we hebben een scheiding van kerk en staat.

Alhamdulillah

Op de website van D66 staat dan ook een heus concept-wetsvoorstel om hier een einde aan te maken.

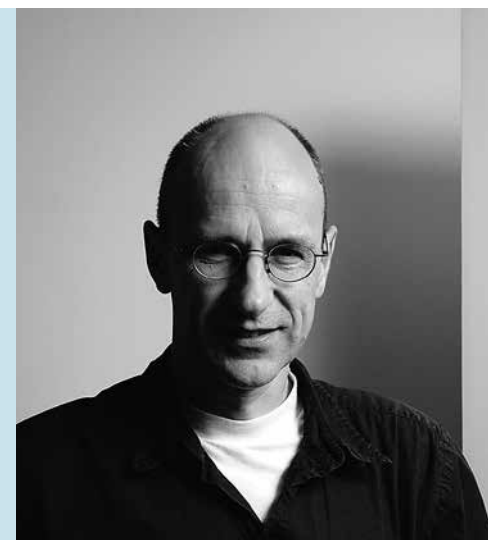
Het hilarische is dat dit "bij de gratie Gods" niet in de wet staat. De in 1983 op dit punt van kracht gebleven oude Grondwet bepaalt dat een wet moet beginnen met: "Wij" enz. "Koning der Nederlanden". Al vanaf 1814 vullen de Nederlandse vorsten dit "enz." spontaan in met hun eerste voornaam, gevolgd door de formule "bij de gratie Gods". Dat is dus een eigen, al twee eeuwen oud initiatief van onze geliefde koningen en koninginnen en niet iets wat, zoals de kneusjes van D66 menen, pas in 1983 de kop op heeft gestoken.

Het komische van het wetsvoorstel is dan ook dat het de Grondwet herhaalt en niets verandert. De Koning zal nog steeds zijn naam in moeten

vullen en daar zet hij dan achter dat hij het allemaal aan zijn opperwezen heeft te danken (of, het ligt er maar aan hoe je het leest, dat zijn opperwezen hem boven alle andere sterfelijken heeft uitverkoren om zijn verheven taak van lintjesdoorknipper te vervullen).

Hoewel het Kamerlid haar doel – aandacht – al heeft bereikt, volgt er wellicht nog een debat. Dat is in het verleden ook al gevoerd, door juristen met verstand van zaken. De uitkomst zal ongetwijfeld weer worden dat het allemaal onder de vrijheid van godsdienst van de Koning valt, zodat er niets verandert. Dat is een schone zaak. De discussie zal pas weer oplaaien als er wetten komen die beginnen met: "Wij Amalia, Alhamdulillah, Koningin der Nederlanden".

Mevrouw Van Veldhoven is dan met pensioen, maar de media zullen haar wel weten te vinden.

Fokke Fernhout, universitair hoofddocent aan de faculteit rechtsgeleerdheid

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Anniek de Ruijter, assistant professor of Law, inspired by Deirdre Curtin

Discovering your own voice

She was the first lawyer to win the Spinoza Prize, the most prestigious scientific award in the Netherlands, in 2009. Professor Deirdre Curtin has spunk, has always gone her own way, off the beaten track. That is what makes her an example for Anniek de Ruijter, assistant professor of European Law.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

De Ruijter (33) works at the Faculty of Law, on a project focussing on the 'Europeanization' of national judging practice. She did a PhD on EU Health Law, in a field that is also off the beaten track. It does not come under national law, and there is not much to study on a European level, say the critics. After all, the EU has limited jurisdiction in the field of health and too little budget. Yet by now there is an international community of experts, who show that the EU constantly interferes with health law and policies. This even has implications for fundamental human rights. De Ruijter gives an example. Imagine, the doctor states that you have the Zika virus, or some other international disease. He then doesn't just collect information about you and your disease, but also about people with whom you have been in physical contact recently, and the people with whom they have been in contact. Your GP then supplies that information to national institutions, who in turn may send it on to European organisations. "Many people don't know that there is a direct line between EU politics and their own bodies. I tried to expose this in my PhD research using several cases."

Professor Deirdre Curtin, who recently switched from the University of Amsterdam to the famous European University Institute, was De Ruijter's supervisor. "Curtin has high expectations. She wants you to write your own book, to make your own contribution to science and not imitate what the professor thinks. She encourages you to go and find your own voice. You have to discover that yourself, which is the reason why she sometimes lets you flounder. But if you find yourself on the wrong road, she will let you know in no uncertain terms. At the same time she is very involved."

Curtin is first and foremost a scientist, says De Ruijter, who is also active on a social level. "It is quite common for lawyers in the US to devote time to social issues, for a criminal justice professor to be involved in, for example, an 'innocence project'. I am the chairperson of the board of the Clara Wichman Proefprocessenfond (test case fund), the aim of which is to improve the legal position of women. The fund was a party in the SGP case (about women being able to put themselves up for election in the Christian political party SGP, ed.), but also works for the rights

of self-employed pregnant women or student mothers."

She is also involved with the action group Women on Waves. "For a while now, we have had the rule in Europe that drugs prescribed in one member state must be available in every other member state. In this case, medication that can bring on a miscarriage is available in the Netherlands, but cannot be prescribed in Ireland. This is not in line with European law, but it is with Irish law. What does that mean exactly? This is the kind of research in which I see direct social relevance."

Until recently, De Ruijter worked at the University of Amsterdam, but she now lives in Maastricht and in Heiloo. "It takes three hours by train and you don't need to change. Besides I can work well in the train. I came to Maastricht especially because this faculty is a leader in the field of European Law. Really, by far the best faculty for European Law in the Netherlands."

Maurice Timmermans

What's in a name?

I've been flirting with the idea of adopting a new name.

For starters, I have to share my present name with about ten million other people. Being called *Alison Edwards* is like being *Jan Jansen* in Dutch, or at least the female equivalent thereof. To make matters worse, I don't even have a middle name. In fairness it's probably for the best I wasn't given my mother's middle name, Pamela – that would have left me facing a lifelong struggle with the initials *APE*. Christine would have been fine, though, or Catherine or Cecilia – then I would be *ACE*.

In the Netherlands my name comes off as a lot more exotic. The novelty wears off, however, when you have to repeat it a dozen times on introducing yourself. And as an unmistakably English name, it goes hand in hand with the assumption that I mustn't be able to speak Dutch. Introductions therefore tend to go as follows: 'Alison.' 'What?' 'Alison.' 'What?' 'Alison. You know, kind of like Alice in Wonderland.' At this point, people usually catch on and say, 'Ahh!!! English?' Followed by my awkward: 'Right. Well, the name is English. But I'm not English. But yes, I'm English speaking. But I speak Dutch too though.'

The initial ordeal over with, I then find myself being referred to as *Elison*. This is preferable to the German variant, *Elizon*, but only marginally so. I've tried simplifying things by going with just *Ali*, but based on the spelling I tend to be taken for a Turkish man, and even then the *A* still comes out like an *E*. So I've decided to just 'own' it, as the Yanks would say, and embrace *Elli* as my Dutchified alter-ego. Replace that pesky *Edwards* with my husband's last name, *Lange*, and in trial runs I've been finding that people actually get it first go. Better yet, they don't notice at first that I'm foreign. It takes a few sentences for my accent to become apparent and the conversation to take that inevitable turn: 'Ahh!!! English?' 'Right. Well yes, English speaking. I'm not English though ...'

Elli Lange

Personnel could take future into their own hands

A more people-friendly personnel policy with more space for personal development for employees. This is the broad outline of the UM's new HRM policy. Also, more attention for both young and older employees, and a serious attempt to recruit and retain more women.

The plans for academic staff were already announced about six months ago; now HRM director André Koehorst's memo has been elaborated with sections about support staff, 'diversity' and age policies.

The aim with regard to academic staff is on reducing the number of temporary jobs, and, if it is still unavoidable, to extend the 'temporariness'. No more six-month contracts. Furthermore, an end will be put to the practice of leaving researchers in a state of uncertainty for a long time with regard to getting a permanent job or moving higher up the ladder. The tenure track procedure within the UM will become uniform: people will receive the promised position after six years, provided they have clearly met the criteria, of course, and irrespective of whether the faculty's personnel plan can cater for this position. A permanent commit-

tee will assess the candidate, a committee that will consist of a minimum of 30 per cent women. This is to help remove any gender bias.

An important point of departure in the memo is the importance placed on personal development. The idea behind this is that both the employee and the university benefits. So, people have a right to a "clear career perspective" and the UM will provide facilities to make that development possible, but 'control' remains in the hands of the employee. And for anyone who has only been able to secure a temporary job, the UM will feel responsible for preparing them as well as possible for the 'external' labour market.

Support staff also has a right to career guidance, says the memo that has now been approved by the Executive Board. Mobility among support staff is slight, both horizontally, so on the same level, and vertically. This can be counteracted by – for those who wish – competence boosting: let people look around at similar places, exchanging tasks with colleagues. And those who have the talent to climb up the ladder, will receive support from those in charge.

Two more themes are important: what do we do

with the aging personnel base? And how to attract more women? As far as the latter is concerned, the UM is aiming towards a 'level playing field': opportunities for women should not be less than those for men. Recruitment, selection, assessment and promotion, should all become more transparent and take into account the specific situation in which many women find themselves. So, if necessary, assess achievements in relation to the part-time job, ensure that the balance between work and private life is taken into account.

The memo shows that the latter should not remain mere intention, and not just for women. The UM is going to investigate whether new instruments can help maintain a healthy balance, such as the possibility of creating more flexible working hours. This will not happen without resistance: many managers "have reservations". For older employees, part-time retirement may be an option.

For them, there may be more options: the return of a form of early retirement, and for those who want to continue working after their retirement, a possibility of actually doing so. But this will not be easy either. The general policy is aimed at a balanced division between younger and older

employees, so those who want to continue working, must not stand in the way of younger employees. The second condition: the salary must not come from the first flow of funds, the government money with which universities are financed. A subsidy fund will have to be found. For researchers, this may be an option, for support staff it seems practically unfeasible.

Considering the aspect of ageing, health is another important theme in the new HRM policy. Staff should preferably remain employable for a long time, but the UM will also encourage young employees to adopt a healthy lifestyle.

The memo ends with some reflective self-criticism about the HRM department within the UM. They will play an important role in the execution of the policies, but perhaps their size and quality do not match the ambitions. A working group is going to look into this. During previous discussions of the plans, there was frequent criticism on the "inefficient and complex HRM procedures". The memo states that the department acknowledges the criticism and will streamline matters where required.

Wammes Bos

"If a student has a problem, you don't see it on Facebook"

Continuation of page 1

their bets on that one child, they want the best, but often ask a lot too. During the open days, it is often the parents who ask the questions. Recently a mother said that she hadn't helped her son put his portfolio together, which is part of the decentralised selection process. "The UM stimulates independent learning, doesn't it? But what do I do if the others have been helped?" She has a point, while we as a faculty want to see such a self-made portfolio. That is when we see the authentic student."

Pans from SBE: "The children have to 'succeed'. We get phone calls from parents much more than before. They act as coaches, want to set up a plan with their child so that he or she can complete the study programme successfully." He sighs and knows that his colleague Bogaert supports him: "But this is a university, it is about academic studies wanting to produce independent people. What kind of independence?" Harbers refers to rules such as compulsory attendance and binding study advice, which keep students 'under the thumb'. "We feel that Problem-Based Learning is important, we want the student to take the lead in the tutorial groups, but at the same time we say that they can only miss two meetings, that they have to earn X number of credits." Counsellor Heiny Eilkes confirms the contradiction: "On the one hand, we don't want our students to go for a mere pass, but at the same time we want them to gain more life experience and become adults. To achieve the latter, they will have to be able to break free a little."

Peers

Then we have the peers, present in great numbers on social media, who play their part, they say unanimously. Harbers: "We used to compare ourselves to our ten best friends, now we have an enormous group on Facebook and Instagram who all showcase their successes. There is competition in all areas: study, sports, musicality, creativity, knowledge of languages, appearance. These days, everything has to be right. A sports hero doesn't just exceed in sports, he also has a clothes line or can sing and dance." All those glory stories on social media give the student in trouble the impression that he/she is the only one having difficulties, says Peeters. "It is true that things go

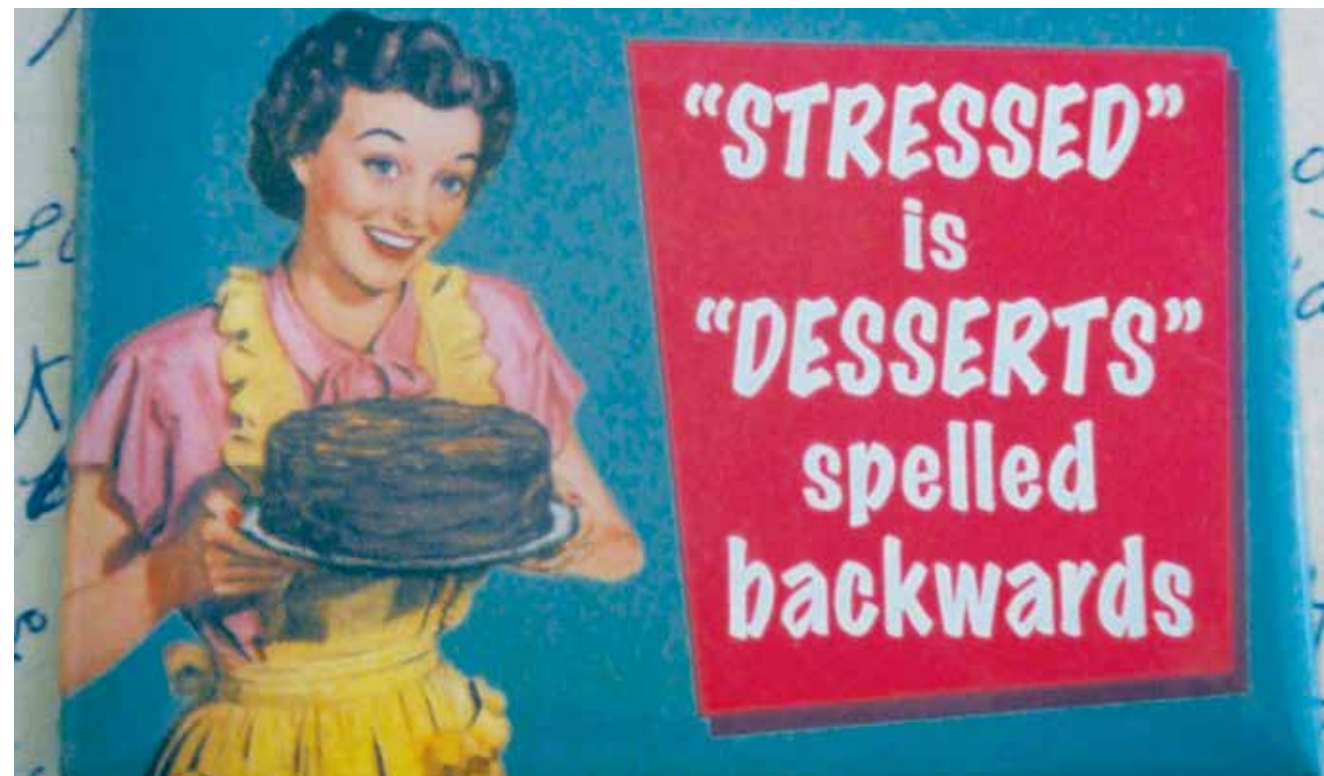

Photo: Christian Hellmann, Flickr

well for the majority, but if there is a problem, you don't see it on Facebook. Nobody talks about that."

Mental problems

Even though the majority gets through their study programme without too many problems, the number of students who do encounter problems is growing. The student advisers emphasise that they do not have hard evidence, but it is a fact that they are seeing more and more young people coming to them with complaints such as anxiety, burnout, depression, or addiction to such things as Ritalin (ADHD medication), energy drinks, or TV series. They frequently end up seeing counsellors such as Heiny Eilkes (also department head of SSC's Student Counselling) or Greet Kellens. "We have had more cases of crises the last few years. Many concern foreign students. Everything has changed for them: a different country, sometimes a different continent, a new city, a strange language, far away from family and friends, a new study. All that together constitutes a huge stress factor. If such a student comes up against a real hurdle, he or she cannot fall back on the old net-

work. Something that Dutch students, but also the German and Belgian ones do have. Moreover, these are often youths who come from a culture in which it is not customary to ask for help in the case of mental problems. We are often the first to whom they tell their story."

In addition to the acute problems, Eilkes and Kellens say, "we are also there for students who are just not feeling well. Most of them cheer up after a couple of meetings or group sessions. It is important that people don't wait too long making an appointment. The sooner you get help, the easier it is to intervene. If you wait too long, it often takes a lot of time to sort things out."

It is not strange that students get into difficulties, emphasise the student advisers and counsellors. After all, a lot changes between the ages of 18 and 25: leaving home for the first time and being responsible for running your own household, the first serious relationship, often also the first time that a serious relationship ends, losing people dear to you, considering the future, thinking about who you are and what you want to do with your life. Setbacks are part of that. Just like

failing. "Failing is normal," says Harbers. "It is an important learning process. Just like fear: That is a normal reaction and preserves you from danger. But you don't hear this kind of thing anymore. It is now only about employability. That never existed before. Back then, a university was supposed to produce people who could carry out scientific research and who had been taught to think. I hardly ever hear during a matching interview 'I want to do research because I have lots of questions'. We are surprised if a prospective student is eager to learn. Everything has to stand up to valorisation, be useful." There is a deep sigh: "I want students to come here because this is the only European Studies programme that is so much fun. Taking four years to do a bachelor's is normal, one extra year doesn't need to be negative, but that is often what you are told by the university and by the government. Employers are not always interested in your grades or honour programmes. Often it is about a click, does someone suit our company?"

Riki Janssen

Work like a slave, eat like a king

50 (shades of) Cucina

The waiter arrives with a wrinkled menu and awaits our orders. There are so many options I can't make up my mind immediately. "I am going to bring your drinks first", he announces with a thick Italian accent. While waiting for our drinks, I look around. I'm sitting in the heart of Wyck in a tiny room with tables squeezed in so tightly together you need to shout to be heard. Every table is covered with a red and white checkered tablecloth and transparent foil to protect it from sloppy eaters. The music is very loud, which is not ideal for a quiet evening, but the atmosphere is truly Italian. The secret to a great Tagliatelle Frutti di Mare

My menu

Tagliatelle Frutti di Mare €14.40
Glass of white wine € 3.50
Crème brûlée € 5.50

is the use of fresh seafood and a sauce combining the juices of the *vongole* with a stock made from the shrimp heads and shells. You can immediately distinguish between frozen and fresh seafood, which lends itself to a marvelous, flavourful sauce. Cucina 50 puts in the effort, resulting in a juicy pasta with various sea creatures including crab, shrimps and mussels. The dish is topped with fresh herbs and served within thirty minutes even though the restaurant is completely full. Given the quality, the €14.40 price tag seems justifiable since the restaurant purchases really fresh ingredients, which are themselves quite expensive. Moreover, as at any typical Italian restaurant, Cucina 50's staff serve you with complimentary oil and vinegar next to your dish. The place isn't especially glamorous or inventive, but that's precisely the beauty of it. On both of my visits, there were few desserts on offer, but happily all were homemade. When I ordered my favourite crème brûlée, I was looking

to taste a seductively silky dessert with a warm crust of caramelised sugar that yields with a pleasing crack. Unfortunately it was utterly cold, and thus lacked the spirit of a good crème brûlée. When I went to pay at the register, the cashier, probably a member of the family business, he raised his eyebrow and, without acknowledging my presence, continued talking to the woman standing beside him. I stood there uncomfortably for another two minutes until I was given a receipt without the 20% student discount, even though I had explicitly asked for it. Hopefully, the staff will be in a better mood next time!

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Cucina 50
Stationsstraat 50, www.cucina50.nl

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ MyShake
- ▶ Research/data/earthquakes
- ▶ Free
- ▶ Android

Until recently, information on earthquakes came mainly from seismographs. These devices measure the earth's vibrations. The more seismographs there are in an area, the more detailed the information for researchers. At UC Berkeley Seismological Laboratory in California, an area where earthquakes are a regular phenomenon, researchers wondered if they couldn't deploy smartphones for this purpose. After all, they are on location in large numbers. MyShake uses the phone's sensors to detect vibrations in the soil. It works best when the device lies on a table. The data is sent to the researchers, who use the recorded measurements to improve their understanding of earthquakes. In the future, the Berkeley seismologists also want to use the app to issue warnings. MyShake should then learn to recognise the vibrations that are a precursor for an earthquake and issue an alarm as soon as these are detected.

CF

Dear Ingrid

Key question

Babs (24): "I am often asked to sit on committees or to act as chairperson. Before I realise it, I am doing yet another thing I don't really want to do. How can I break this pattern?"

Ingrid: "I was recently asked to give a workshop on a subject that I don't really know much about. Still, I said 'yes'. I had sleepless nights because of it and I didn't enjoy the moment itself either. So why did I do it?"

When someone appeals to you, there are roughly two things that can happen. You respond out of fear or out of desire. If you are afraid that you are not being seen or appreciated, your ego will make a little leap when you get such a request. Before you know it, you have said 'yes' and you are the new chairperson of your student association. When your ego is done rejoicing, your gladness makes way for vexation or stress, because you have thrown yourself into something that you can't easily get out of. It is also possible that a long-awaited cherished dream has come true. You can now finally do what you have always wanted to do and I don't mean being seen – which is your ego – but giving expression to your passion. Organising, creating, changing or whatever it is.

The key question is therefore: am I saying 'yes' from fear or desire? A question that is quite difficult to answer. So, take your time and don't give an answer to a request immediately. Say that you will get back to it later.

Why did I say 'yes' to that workshop? It was not out of desire at any rate. This realisation came too late for the workshop, but I am sure that I will be given another opportunity to ponder over the key question.

Ingrid Candel

Photo: Loraine Bodewes

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have questions or a problem and would you like to discuss those with a student psychologist of Maastricht University, please e-mail to studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or telephone 043 3885388.

Student club Enactus

Connecting in the kitchen

Arabic music is blaring from the kitchen at the Jan Van Eyck Academy an hour before the doors are to open. Around twenty people from the Maastricht refugee centre (AZC) and a chef from Cato by Cato are manoeuvring their way around the countless pots and saucers and the occasional curious child. It's Thursday 18 February and the social entrepreneurship organisation Enactus is about to hold its first Cook & Connect dinner.

"We're trying to get firms and organisations to talk to the refugees," says Jacqueline Jahnel, a member of the Enactus Social Events team. She praises the efforts of other organisations to build "actual connections" that will benefit the residents of the AZC in finding employment and other opportunities. With this in mind, Enactus made 20 tickets for this evening available specifically to firms and private interest groups. "We definitely have long-term goals in mind," adds another Enactus member, Philip Baron. The team is currently looking into organising more events, such as cooking classes in Arab cuisine that interested parties can pay to attend. People are chatting, cooking and laughing. Some are even dancing. Yara Deeb, a former AZC resident and part of tonight's kitchen staff, is enjoying the positive mood. "Both sides were very excited to work together, and we

Photo: Loraine Bodewes

could communicate surprisingly well," she says, despite the language barrier. "With the Enactus team, I would initially try to translate the terms I was looking for. Eventually I just looked up and showed them pictures of the ingredients I needed!" Deeb emphasises the importance of such events: "This a very trying time for us, and

being able to just shut off for a while, whether by working, or doing something for others like tonight, helps immensely." Students and other local residents lucky enough to get one of the 50 tickets made available to the public sensed that underlying sentiment. "It was beautiful to see so many people coming together

to support the refugees in integrating into our lovely little community of Maastricht," said law student Grace O'Keeffe after the dinner. Her other favourite part of the evening? "The food, the food and the food. All the food."

Amira Eid

Opinion: lack of critical thought from students during lecture about NATO

"If nobody speaks up, how can we talk about a change at all"

"On Tuesday, February 16th, I attended the lecture *A Changing NATO in a Changing World*, organized by *Studium Generale*. Unfortunately, the loudest thing I heard during this lecture was the silence and a lack of critical thought from students. If nobody speaks up, how can we talk about a change at all? Neither about a changing NATO, let alone about a changing world", says Irena Boskovic, a PhD candidate at the faculty of Psychology and Neuroscience.

I got to know NATO 17 years ago, on March 25th, 1999. That is how I also became familiar with the speaker of the night: Jamie Shea, the Deputy Assistant General for Emergency Security Challenges. However, I remember him as NATO's spokesperson in a 'Merciful angel' mission. Ironically, that was the name of the mission in my home country, Serbia. One could say that time turned out to be a success for both of us. While he gained popularity, academic career, and apparently a longer title since, I gained something much more important - my family members and friends alive. With the words "A cost to defeat an evil" in 1999, he justified Serbian civilian victims killed by NATO. In the opening statement last week, he presented

the bombing of Serbia as "a successful mission in order to prevent large-scale conflicts". The same long pro-humanitarian title later evolved into "the mopping up in the Balkans". These words hit an old wound with an admirable precision. With the same precision NATO bombed over ninety civilian targets in Serbia and Montenegro. In one of his interviews, Shea said that was the "loss of virginity" for NATO since they had never interfered in a war before that. Following the same metaphor, I would say that NATO has become a promiscuous woman since, taking Afghanistan and Libya into account. To explain NATO as an organization, let me use Shea's words: "A cold-blooded organization" with

a "need for conflict in its DNA". That sounds about right. Shea explained how bored they would be if there were no conflicts in the world. His actual message was: "If there is no conflict, NATO cannot provide a reason for fundraising." No conflict - no action, and someone would dare to ask: "Why does NATO exist?" That is the real question since there is an obvious problem of how NATO has been dealing with burning issues, such as the Russia and Turkey conflict, Syria and many more. Maybe that is what Shea tried to distract us from while using unwitty metaphors during his talk. I think he was referring to the partial interference in the conflict when he joked about "one cannot be half pregnant". I am not sure what he wanted to say with that, but what I do understand is - just as you cannot be half pregnant, you cannot be half a killer, no matter how many "humanitarian" ribbons you may put on it. Shea presented NATO's preferred strategy through an example of a spider web, always keeping a string to pull you back out. Nevertheless, he also shared the idea of "blue lands", referring to blue berets of UN's peacekeepers all over the conflicted areas. Dutch people know that idea from practice. That tactic of "fight, flight, blue" did not work in past and it still does not work and the reason is simple - there is no

peace to keep when you use war to "stop" a war. However, what struck me the most were quiet, polite students attending the lecture. I heard only the "politically correct" questions while waiting to ask mine. In the end I approached Shea and asked what I had, but what I got back was another of his jokes. This lecture was about human lives and about an organization which coldly decides about them with a check on their mind. It was about the wars in the past and those yet to happen. It was his job to sell the story, but it is not your job to buy it just because it is free (I know you are mostly Dutch, but still). We as highly educated people share the responsibility to think critically and to raise questions. Whether it is a lecture or just a chit chat subject, we are obliged to speak up, even if it feels uncomfortable and we blush in front of our peers. That is the real cost to defeat an evil. It is not a high one, is it? Use your voice at least for those who do not have a voice or theirs are muted by sirens far from here. Keep that in mind, at least, every first Monday of the month, when you hear them.

For some of us, it was not a drill.

Irena Boskovic

Kan de student nog student zijn?

Een tweede master, cum laude afstuderen, een jaar bestuurs- of commissiewerk, naar het buitenland, meerdere stages lopen: ooit waren dit extra's, tekenen dat een student een stapje harder liep dan de rest. Nu is het normaal, bijna een vereiste. Althans, zo voelen veel studenten het. Tel daarbij op het in september ingevoerde leenstelsel, het bindend studieadvies en de druk om binnen drie jaar een bachelor af te ronden. Heeft de huidige student nog wel tijd om zichzelf te ontwikkelen, foute keuzes te maken, volwassen te worden en hé waarom niet: een sociaal leven? Observant vroeg het ze.

Tekst: Meike de Boer, Jeanine van den Bosch, Cleo Freriks, Luca Soudant, Anouk Pouwelse
Illustratie: Peter de Wit

“Er is lef voor nodig o

Ratrace

“Ik vind het eigenlijk helemaal niet zo bijzonder om een tweede master te doen. Het is niet meer iets exclusiefs, maar meer een logische stap. Als ik ergens wil solliciteren voor een stageplaats, heeft iedereen drie masters en zes stageplaatsen op zijn cv.” Aan het woord is Marieke Evertzen, masterstudent forensica aan de rechtenfaculteit. Hiervoor deed ze de master opsporingscriminologie aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Medestudent Alieke Hildebrandt, die daarnaast ook de master Psychology and Law doet, wilt de

wetenschap in en voelt ook de druk om goed te presteren. “Ik móet cum laude afstuderen, anders kan ik promoveren wel op mijn buik schrijven.” Verkeerde keuzes maken is uit den boze. “Een werkgever zou bij het zien van mijn cv kunnen denken dat ik niet weet wat ik wil”, zegt de Duitse Lisa-Marie Beckmann, derdejaars International Business. “Je wilt je studie op tijd afronden, een paar talen hebben geleerd en stage lopen.” Dat laatste deed ze afgelopen zomer. “Niet na mijn eerste jaar, toen was ik uitgeput. Veel Duitsers maken zich druk over een stage, want om toegang

te krijgen tot Duitse master wordt vaak minstens vijf maanden ervaring gevraagd. Lastig, omdat je in Maastricht alleen tijdens de zomer een voltijds stage kunt doen.”

Britt Saris, die nu een master Psychology and Law doet en volgend jaar aan de master Mental Health wil beginnen, zegt dat door het harde studeren haar sociale leven erbij inschiet. “Ik kan niet onbezorgd op stap gaan en al helemaal niet meer doordeweeks. Soms vraag ik me af of ik niet beter kan stoppen. Ik hoop van harte dat het straks, als ik op zoek ga naar een baan, allemaal de moeite

waard blijkt.”

Uitloop wordt snel gezien als falen. “Als je in je eigen tempo de informatie absorbeert en daar wat langer voor nodig hebt, is het idee al snel dat je iets fout doet”, zegt Hanna Hessemans, tweedejaars UCM-student.

Langstudeerders

Langstudeerders komen nauwelijks nog voor, iets wat ze ook bij de studentenverenigingen merken. “De vereniging vernieuwt steeds sneller”, zegt Bob Meijer, voorzitter van studentenroeivereniging

De druk op studenten volgens studieadviseurs

“Helemaal over de rooie vanwege een

De druk op de student is de afgelopen jaren toegenomen, oordelen Maastrichtse studieadviseurs en studentenpsychologen.

En dat heeft niet alleen te maken met het wegvallen van de basisbeurs en de daardoor hoger oplopende studieschuld die een foute studiekeuze of studievertraging tot een wel heel duur grapje maakt. Nee, er is een waslijst aan oorzaken.

Als eerste noemt Pia Harbers, studieadviseur bij European Studies, het bindend studieadvies (BSA). “Dat baart me zorgen. Alles hangt af van je eerste jaar, wie niet de vereiste 42 studiepunten (van de zestig) heeft gehaald, moet weg. Je kunt je niet te veel zijsprongen of verkeerde keuzes veroorloven.” Bij de School of Business and Economics zijn de eisen nog hoger: minimaal 47 studiepunten. Robert Pans, hoofd studieadviseurs SBE en zijn collega Wim Bogaert: “De overgangperiode van scholier naar student is heel kort. Mis je het eerste blok omdat je nog geen kamer hebt, je visum nog niet rond is, of je financiën nog niet geregeld zijn, dan moet je de rest van het jaar buffelen om alles te halen. Dat geeft gigantische druk.”

Ook de aanwezigheidsplicht verhoogt de stress, vindt Harbers. “Je slaapt een keer uit, bent een

keer ziek en dan sterft je oma. Wat dan? Wie drie onderwijsgroepen verstek laat gaan, moet het blok overdoen.” Om meteen door te gaan naar de cum laude-regeling: één herkansing? Dan geen cum laude. Pans van SBE: “Soms komt een student helemaal over de rooie binnen vanwege een hertentamen. Ze denken dat ze per se dat predicaat nodig hebben voor de toekomst. Net als overigens twee masters en drie stages. Onze rol is ze met beide benen op de grond te zetten. Er is nog meer in het leven dan cum laude. En nee, het leven is niet altijd maakbaar, ook al denkt deze generatie dat. De souplesse om met tegenvallers om te gaan lijkt af te nemen.”

Ondanks al die regels is de uitval niet veel groter dan tien jaar geleden, concludeert Harbers. Ook de studiesucces-cijfers zijn nagenoeg

gelijk. “Het enige pluspunt van de invoering van het BSA is dat zij die het eerste jaar doorkomen, ook de studie afmaken. Tegelijkertijd zie je de psychische problemen toenemen en is er voor laatbloeiers of ‘andersbloeiers’ geen plaats meer.”

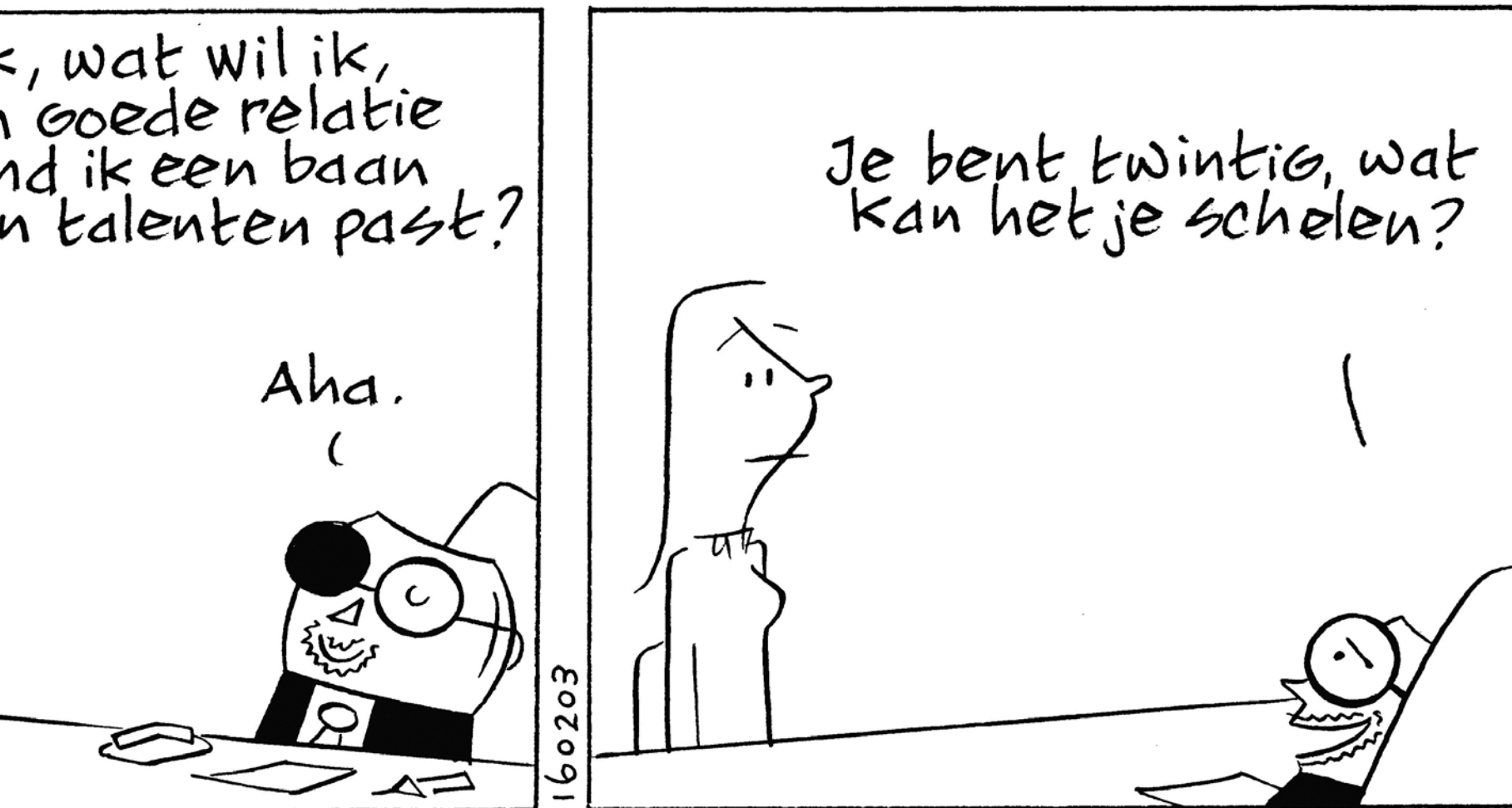
Ouders

Naast de druk vanuit de universiteit, is er die van ouders die in veel gevallen hun zoon of dochter financieel ondersteunen. Henny Peeters, hoofd studieadviseurs aan de faculteit Health Medicine and Life Sciences: “Ze zetten vaak alles in op dat ene kind, willen het beste, maar vragen vaak ook veel. Tijdens open dagen zijn het de ouders die de vragen stellen. Laatst zei een moeder dat ze haar zoon niet had geholpen met het opstellen van zijn portfolio, een onderdeel

van de decentrale selectie. ‘De UM stimuleert toch zelfstandig leren? Maar wat moet ik doen als de anderen wel geholpen worden?’ Ze heeft een punt, terwijl wij als opleiding juist zo’n zelfgemaakt portfolio willen. Dan zien we de authentieke student.”

Pans van SBE: “De kinderen moeten ‘lukken’. Wij krijgen vaker ouders aan de lijn dan vroeger. Die treden op als coach, willen samen met hun kind een planning maken om de studie tot een goed einde te brengen.” Hij zucht, weet zich gesteund door collega Bogaert: “Maar dit is een universiteit, het gaat om academische studies die zelfstandige mensen willen afleveren. Hoezo zelfstandig?” Harbers wijst er op dat regels als aanwezigheidsplicht en bindend studieadvies de student ‘klein’ houden. “Wij vinden probleemgestuurd onderwijs belangrijk, willen dat de stu-

om nu student te zijn”

Saurus en zesdejaars rechten. “Toen ik eerstejaars was, hingen er ook achtstejaars aan de bar. Nu gaan mensen in hun derde jaar naar het buitenland, ronden dan hun bachelor af en zijn klaar. Het verenigingslidmaatschap is meer consumeren, dat gaat ten koste van het solidariteitsgevoel.” Hij ziet mensen die volledig gericht zijn op het vullen van hun cv. “Ze kijken naar de eisen van het diplomatenklasje (van het ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit mensen als Frans Timmermans en Sigrid Kaag zijn voortgekomen,

red.) en beschouwen dat als een checklist. Naar buitenland? Check. Stage? Check. Bestuursfunctie? Check. En het liefst in een zo kort mogelijke tijd. Er is een wedloop ontstaan. Ik vraag me af hoe ze denken dat werkgevers naar cv’s kijken. Dat je iets hebt gedaan, betekent niet dat je het goed hebt gedaan. Daar ben je in een gesprek volgens mij zo achter. Je moet alleen iets doen als je het leuk vindt, geloven in je eigen verhaal.” Sander Oorschot, masterstudent Human Movement Sciences, is het met hem eens. “Ik zie het

vooral bij eerste- en tweedejaars. Ze doen minder makkelijk dingen erbij en draaien saaie commissies op de universiteit om het op hun cv te zetten. Ook willen ze geen vertraging oplopen.” Hij heeft van de dingen die hij naast zijn studie deed juist veel geleerd, zegt Oorschot. Hij volgde een minor ondernemerschap, deed een bestuursjaar en was twee jaar lid van de pandcommissie van christelijke studentenvereniging Lux ad Mosam, in de aanloop naar een nieuwe sociëteit. “Dat kostte me zo’n drie dagen per week. Toen we eenmaal een

locatie hadden gevonden, was ik er fulltime mee bezig. Ik leerde er meer dan in mijn studie. Er is lef voor nodig om nu student te zijn. Durf een wat gekkere keuze te maken en accepteer dat je een schuld hebt die je later terug betaalt.”

Een van de laatste der Mohikanen is Loek Daemen, nu masterstudent European Studies on Society Science and Technology. Hij deed zes jaar over zijn bachelor cultuurwetenschappen. “Ik heb de tijd genomen om volwassen te worden. Lees verder op pagina 10

herkansing”

dent het voortouw neemt in de onderwijsgroep, maar tegelijkertijd zeggen we ook dat ze maar twee bijeenkomsten mogen missen, dat ze per se zoveel punten moeten halen.” Studentenpsycholoog Heiny Eilkes beaamt de contradictie: “We willen aan de ene kant niet dat onze studenten voor een zesje gaan, maar tegelijkertijd willen we dat ze levenservaring opdoen en volwassen worden. Om dat laatste te bereiken moeten ze wel buiten de lijntjes kunnen gaan.”

Peers

En dan zijn er de *peers*, en masse aanwezig op social media, die een duit in het zakje doen, klinkt het eensgezind. Harbers: “Wij vergeleken onszelf vroeger met onze tien beste vrienden, nu is er een enorme groep die op Facebook en Instagram hun successen ‘show casen’. Er wordt geconcurrerd op allerlei zaken: studie, sport, muzikaliteit, creativiteit, talenkennis, uiterlijk. Tegenwoordig moet alles goed zijn. Een sportheld blinkt niet alleen uit in zijn sport, maar heeft ook nog een kledinglijn of kan zingen en dansen.” Al de jubelverhalen op social media geven de student in nood de indruk dat hij de

enige is die het moeilijk heeft, vertelt Peeters. “Nu gaat het inderdaad ook met het merendeel goed, maar is er een probleem, dan vind je dat niet terug op Facebook. Niemand loopt ermee te koop.”

Psychische problemen

Ook al wandelt het merendeel redelijk soepel door de studie, het aantal studenten dat in de problemen komt, groeit. Harde cijfers, zo benadrukken de studieadviseurs, hebben ze niet, maar feit is dat ze steeds vaker jonge mensen aan hun bureau treffen met angstklachten, burnout, depressiviteit, of verslaafd aan onder andere Ritalin (geneesmiddel tegen ADHD), energy drinks of tv-series. Zij komen meer dan eens terecht bij studentenpsychologen als Heiny Eilkes (ook afdelingshoofd Studentenbegeleiding van het SSC) en Greet Kellens. “Wij hebben de laatste jaren meer crisisgevallen. Het gaat vaak om buitenlanders. Voor hen is alles veranderd: ander land, soms ander continent, nieuwe stad, vreemde taal, ver weg van familie en vrienden, nieuwe studie. Dat pakketje is een stressfactor van jewelste. Komt zo’n student een

echte hindernis tegen, dan kan hij niet terugvallen op zijn oude netwerk. Iets wat Nederlanders, maar ook Duitsers en Belgen wel kunnen. Bovendien gaat het vaak om jongeren die vanuit hun cultuur niet gewend zijn om hulp te zoeken bij psychische problemen. Vaak zijn wij de eersten tegen wie ze hun verhaal vertellen.” Naast de acute problemen, zeggen Eilkes en Kellens, “zijn we er ook en vooral voor studenten die niet zo lekker in hun vel zitten. De meesten zijn er met een paar gesprekken of een groepstraject weer bovenop. Belangrijk is dat iemand niet te lang wacht met een afspraak. Hoe eerder je erbij bent, hoe gemakkelijker het is om in te grijpen. Kom je laat, dan kost het vaak veel tijd.” Vreemd is het niet dat studenten in de knoop raken, benadrukken de studieadviseurs en studentenpsychologen. In de leeftijdsfase tussen 18 en 25 verandert er immers heel veel: de eerste keer het huis uit en zelf verantwoordelijk voor een huishouden, de eerste keer een serieuze relatie, vaak ook de eerste keer dat een serieuze relatie eindigt, verlies van dierbaren, nadenken over de toekomst, nadenken over wie je bent en wat je met je leven wilt. Tegenslagen horen

daarbij. Net als falen. “Falen is normaal”, zegt Harbers. “Het is belangrijk voor het leerproces. Net als angst: dat is een normale reactie die je behoedt voor gevaar. Maar dit soort zaken hoor je niet meer. Het gaat nu alleen maar over employability. Vroeger bestond dat niet. Een universiteit hoorde toen mensen af te leveren die wetenschappelijk onderzoek konden doen en hadden geleerd na te denken. Ik hoor tijdens een matchingsgesprek bijna nooit meer ‘ik wil onderzoek doen omdat ik me van alles afvraag’. We zijn verrast als een aankomend student honger heeft naar kennis. Alles moet nu meteen valoriseerbaar zijn, nut hebben.” Er klinkt een diepe zucht: “Ik wil dat studenten hier komen omdat dit de leukste opleiding European Studies is die er bestaat. Vier jaar over je bachelor doen is normaal, zo’n extra jaar hoeft niet per se negatief te zijn, maar zo wordt het wel vaak gebracht door de universiteit en de overheid. Werkgevers zijn lang niet allemaal geïnteresseerd in je cijfers of honour programs. Vaak gaat het om de klik, past iemand bij ons bedrijf?”

nl achtergrond, brieven, prijs

Vervolg van pagina 9

Om te wennen aan dingen als het huishouden, een nieuw dagelijks ritme en om te ontdekken waar mijn interesses liggen. Ik heb het afronden van de bachelor bewust uitgesteld om langer over de keuze voor de master na te kunnen denken. Je gaat bepaalde paden blokkeren, als je iets kiest kun je iets anders niet doen. Natuurlijk zit er voor een deel ook puberaal gedrag in. Niet ieder moment was gericht op zelfontplooiing; ik heb ook van het studentenleven genoten.”

Over zijn toekomst maakt hij zich geen zorgen. “Ik heb geen haast om af te studeren. Het ligt ook aan je omgeving. Toen ik eerstejaars was, waren er negendejaars studenten. Als je als achttienjarige ook studenten van 28 ziet, heb je niet het idee dat je heel erg moet opschieten. Ook nu ik de master doe, is het gezelschap gemêleerd, niet alleen 21-jarigen.”

Ook Mark Gieling, die in 2011 aan zijn bachelor psychologie begon en nu zijn scriptie bijna af heeft, maakt zich niet druk. “Ik heb gedaan wat ik leuk vind. Ik heb mensenkennis opgedaan, in tal van commissies gezeten, een netwerk opgebouwd – dat is ook belangrijk, een baan krijg je vaak via via. Je leert met mensen samenwerken en je ergens voor in te zetten. Je leert andere dingen dan wanneer je alleen een studie doet. Ik word wel zenuwachtig als ik me realiseer dat mijn jaargenoten al bijna allemaal weg zijn.”

Kostenplaatje

Het is niet alleen een goed cv wat studenten drijft om tempo te maken, ook de kosten spelen een rol. “Een bestuursjaar heb ik nooit overwogen, dat zou te duur zijn. Ik wil geen vertraging oplopen, daar ben ik sinds mijn eerste jaar mee bezig geweest”, zegt Cécile Magnée, die vorig jaar hals over kop aan haar researchmaster Economic and Financial Research begon. “Ik had eigenlijk een tussenjaar met stages op de planning staan, maar nu viel ik nog net binnen de regeling van de prestatiebeurs.” Het scheelt haar ongeveer 6800 euro studieschuld.

Tweedejaars UCM Hanna Hessemans besloot vanwege de kosten om thuis te blijven wonen. “Dan hoef ik niet te werken en heb ik tijd en geld voor hobby's zoals paardrijden. Dat had ik waarschijnlijk moeten opgeven als ik op mezelf was gaan wonen.” Ook Vera Peute, masterstudent Psychology and Law, is weer thuis gaan wonen nadat ze haar bachelor in Leiden had afgerond. “Toevallig vond ik een leuke master in Maastricht. Dat was mooi meegenomen; nu heb ik

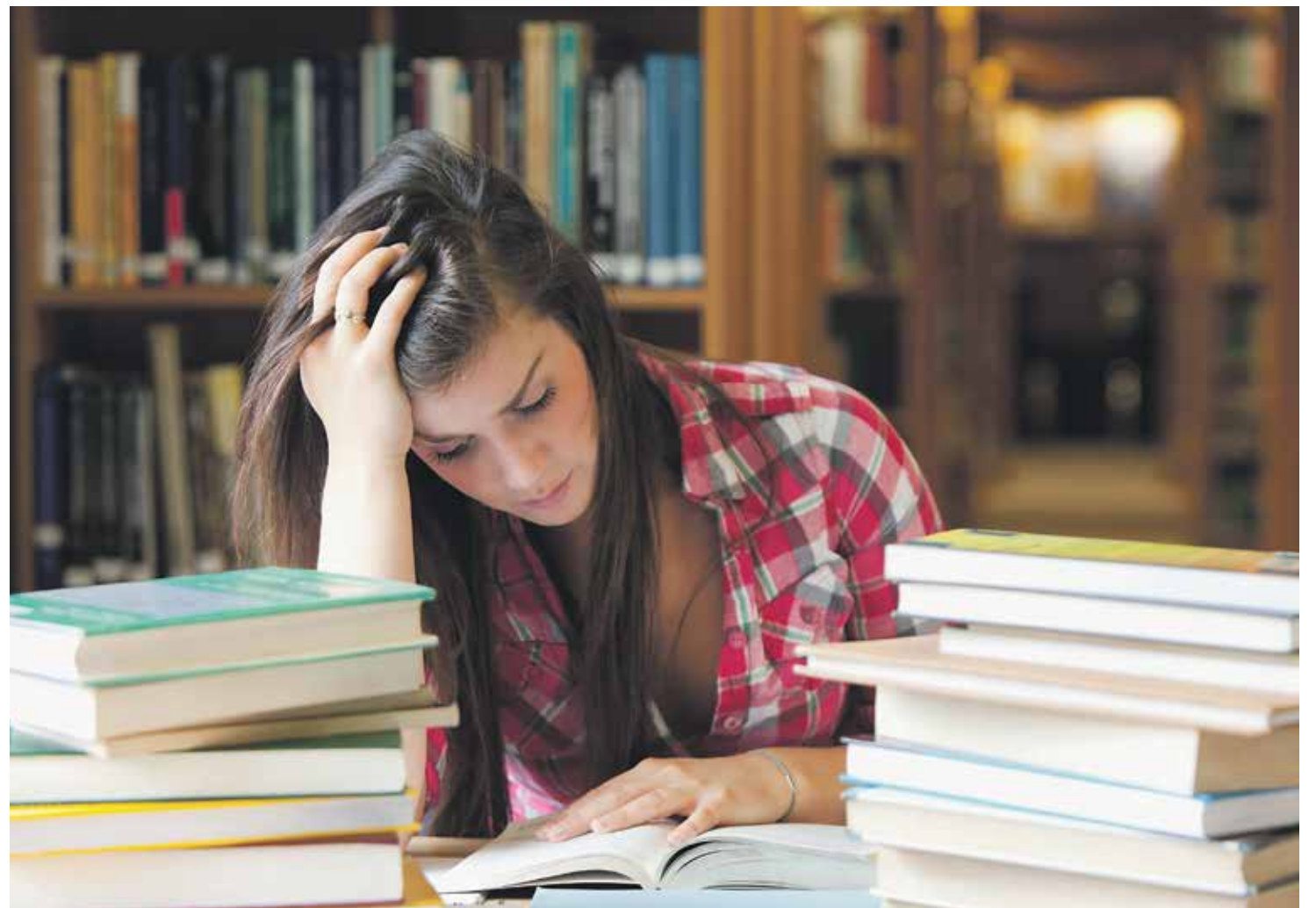

Foto: ThinkStock

weinig reiskosten en betaal ik geen dure kamer. Ik twijfel nog of ik naar het buitenland ga. Dat heb ik tot nu toe niet gedaan vanwege het risico om uit te lopen. Misschien kan dat voordat ik aan een tweede master begin.”

Bewuste keuzes

Of het nu door geldgebrek of druk komt, duidelijk is dat de student van nu bewustere keuzes maakt. Tragos-voorzitter en tweedejaars rechten Laurens Bierens merkte het tijdens de Inkom. “Eerstejaars zijn heel gespist op informatie. Ze hebben zich van tevoren al beter geïnformeerd – met het algemene verhaal hoef je niet aan te komen, dat weten ze allemaal al – en stellen heel specifieke vragen. Hoeveel kost het pak? Wat geef je per maand uit? Hoeveel tijd kost het om lid te zijn? Of dat angst is? Nee, dat denk ik niet, mensen hebben gewoon meer

een plan. Toen ik naar Maastricht kwam, wist ik dat ik ergens lid van wilde worden, maar verder niets. Hetzelfde geldt voor mijn studie: ik wilde mijn bsa halen, verder zag ik het wel. Eerstejaars van nu hebben een visie en doelstellingen. Ze moeten wel met de druk die de huidige prestatiedwang oplevert.”

Maar ook eerdere generaties studenten denken goed na waar ze aan beginnen. “Ik heb er voor gekozen om een actieve student te zijn”, zegt Kim van Asten, vierdejaars psychologie. “Ik zit bij een onafhankelijk damesdispuut, ga regelmatig uit. Dankzij het jaar uitloop kan ik nog een beetje student zijn. Natuurlijk moet ik op mijn geld letten, maar dat hoort erbij.”

Mark Gieling denkt dat angst wel degelijk een rol speelt. “Er worden bewustere keuzes gemaakt. De hele studentenwereld merkt dat. Er is meer angst om ergens bij te gaan en dan je studie te

verkloten. Als mensen iets doen, gaat het met minder passie dan voorheen. Vroeger gingen mensen echt vol voor een commissie of bestuursjaar. Foute keuzes worden meteen afgestraft, dat staat slecht op je cv, maakt je minder aantrekkelijk voor werkgevers. Daarom spelen studenten op veilig.”

Terwijl dat laatste nu juist zo belangrijk is, vindt Saurus-voorzitter Bob Meijer. “Wetenschappelijk onderwijs gaat over jezelf ontwikkelen. Je kijkt wat je interessant vindt en gaat dat verder onderzoeken. Je weet niet wie je bent als je achttien bent. Je kiest rechten na drie meeloopdagen en omdat je vader advocaat is. Het lijkt je leuk, maar of het echt iets voor je is, daar heb je je studietijd voor. Maar mensen hebben het gevoel dat ze geen fouten kunnen maken. Dat kost geld en iedere euro die je uitgeeft is geleend, niet van jou.”

Europese beurzen voor drie Maastrichtse onderzoekers

Valentina Mazzucato en Maarten Vink, allebei hoogleraar aan de faculteit Arts en Social Sciences (Fasos), krijgen ieder een beurs van maximaal twee miljoen euro van de European Research Council (ERC). Dr. Anna Harris, ook Fasos, ontvangt een starting grant van maximaal anderhalf miljoen euro.

Vink krijgt de subsidie voor zijn onderzoek naar de relatie tussen het verkrijgen van de nationaliteit en de integratie van migranten, Mazzucato voor haar onderzoek naar de relatie tussen migratie en de kansen van jongeren die vanuit Ghana naar Europa zijn gekomen. Harris kan met haar beurs de impact van digitale vernieuwingen op de medische praktijk en het geneeskundeonderwijs bestuderen.

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Geen gat in de muur (1)

Het plan om de historische stadsmuur door te breken en een doorgang te maken voor een iets kortere weg van de universiteit naar de nieuwe vestiging in het Tapijncomplex kan alleen maar uitgedacht zijn door een stelletje domme cultuurbarbaren. Dit zijn mensen die geen enkel historisch benul hebben en ook nooit iets van kunst of cultuur zullen begrijpen.

A. van Dorsselaer, inwoner Maastricht

Geen gat in de muur (2)

Context, context en context, dat leren we de toekomstige architecten aan de kunstacademie hier in Maastricht, en dan is hier een Haags bureau aan zet. Hoe hebben ze hun analyse gedaan? En op welke manier zijn de opdrachtgevers in het gat verdisconteerd? Vragen, vragen... Wordt het tijd voor de eigen Heritage-studenten om de vragen

en discussies rond het gat aan te pakken en vorm te geven? Het is natuurlijk niet gezegd dat als iets monumentaal is, dat het eeuwig onveranderd moet blijven, maar ook aan veranderingen zijn natuurlijke grenzen te stellen! In dit geval, wat mij betreft heel duidelijk: heel laten, die muur en zet er maar een monumentje op voor die Maastrichtenaar die zich te weer stelde tegen de aanval bij de Demilune des musquetaires en daarbij d'Artagnan voor z'n raap schoot. Kortom: tekenen die petitie!

Marjan Melkert, inwoner Maastricht

Knipschild

Altijd aardig om ouderen van stal te halen, om over het verleden hun licht te laten schijnen. Of het van toegevoegde waarde is om ouderen – die het grootste deel van de tijd op Gran Canaria vertoeven – ook een visie te laten hebben over het heden is mijn inziens twijfelachtig.

De analyse van Knipschild over het nu is naar mijn idee op zijn minst ongenueanceerd, zoals we hem ook wel een beetje kennen: de grens tussen enthousiasme, passie en nuance is lastig te trekken soms. Dit artikel is als resultante mijn inziens een kritisch blad als *Observant* onwaardig en is mijn inziens beschadigend voor het imago van onderzoekers en artsen. Maar goed aan mensen die het imago willen vormgeven en al of niet doelbewust willen beschadigen valt vaak niets te doen. Zij krijgen meestal voldoende ruimte in de media. Van *Observant* zou ik een meer diepgaande ana-

lyse wel verwacht hebben alvorens bij te dragen aan een grotendeels onterechte beschadiging van het imago van haar eigen lezers.

Gerard Bos, hoogleraar interne geneeskunde

Favoriete koffiedame moet weg

Al jaren is Ineke Bouvy onze favoriete koffiedame; eerst bij Douwe Egberts, nu bij de UNS30. We kwamen altijd speciaal als zij werkte. Ze is altijd zo vriendelijk en vrolijk. We hebben haar foto zelfs in een 'staatsieportret' van onze vakgroep gefotoshopt, omdat zij een belangrijk onderdeel van ons werkplezier uitmaakt.

Nu blijkt dat ze al vijf jaar op een uitzendcontract heeft gewerkt, wat op zichzelf al schandalig is. En tot mijn grote schrik hoor ik nu dat ze maandag 22 februari gehoord heeft dat ze vanaf vrijdag (26 februari) niet meer hier werkt. Ik vind dat heel erg! En het ergste vind ik hoe Albron met mensen omgaat. Dat kan zo echt niet!

Ik vind dat de universiteit eens wat meer aandacht zou moeten hebben voor hoe de bedrijven waar ze mee samenwerken met hun personeel omgaan. Ook bij de schoonmaak is dat beslist niet goed op orde. De universiteit mag daar wel wat meer druk op uitoefenen. En ik wil Ineke behouden.

Maartje Schreuder, onderzoeker faculteit psychologie en neurowetenschappen

Wie moet rector Luc Soete opvolgen?

“Hij moet rond de veertig zijn, niet iemand die tegen zijn pensioen loopt”

Rector magnificus Luc Soete vertrekt. Op 1 september begint zijn opvolger. Wie moet dat worden? En wat moet hij/zij vooral gaan doen? Observant vraagt het de komende weken aan studenten en staf.

Emeritus hoogleraar Arie Nieuwenhuijzen Kruseman, oud-rector van de UM en oud-decaan geneeskunde:

“Het is wenselijk dat zowel de voorzitter als de rector van academische statuus zijn. Dus geen oud-ministers of mensen uit het bedrijfsleven in het college van bestuur. Je moet dan uiteraard oppassen dat er geen conflict of interest tussen de rector en voorzitter, allebei hoogleraar, komt. Ik ben daarom voor het Leidse model: een driekoppig bestuur waarin de voorzitter ook de rector is. In dit geval zou dat wat mij betreft Martin Paul moeten zijn. Ik las in de vorige Observant dat ook de decaan van FHML, Albert Scherpbier, wordt genoemd, maar in die faculteit moet zoveel gebeuren dat het niet verstandig is om het bestuur daar nu te wisselen.

“Daarnaast is er een collegelid voor de bedrijfsvoering en een vicerector onderwijs. Ik vind het buitengewoon ongelukkig dat onze huidige vicerector onderwijs buiten het college valt, bestuurlijk heeft die niets te zeggen, daar moeten we vanaf. Onderwijs is een kerntaak, de vicerector hoort dus lid van het CvB te zijn.

“Deze nieuwe samenstelling van het college zou meteen het startpunt moeten zijn voor een internationaal panel van onderwijsexperts dat gaat kijken hoe het met ons model van activerend onderwijs, het pgo, staat op alle faculteiten. Op dit moment is ons onderwijs te directief, niet stimulerend genoeg. Dat panel kan een sterkte-zwakteanalyse maken waarmee de vicerector aan de slag kan gaan.”

Job Metsemakers, voorzitter van de vakgroep huisartsgeneeskunde:

Een intellectueel met bestuurlijke ervaring. Die typering heeft Metsemakers als vertrekpunt genomen. Hij moest er even over nadenken maar heeft uiteindelijk een 5-koppige lijst op papier gezet. Zijn favoriet: André Knottnerus, hoogleraar huisartsgeneeskunde. “Wat hij heel goed kan is vanuit een breder perspectief naar de toekomst kijken, dus ook naar de positie van de Universiteit Maastricht.

Hij is niet voor niets voorzitter van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) en was ook betrokken bij de Nationale Wetenschapsagenda. Welke rol moet de wetenschap spelen in onze maatschappij?”

Randwijck of de binnenstad? Die vraag is niet onbelangrijk bij de keuze voor een rector, zegt Metsemakers. En ja, Knottnerus komt uit Randwijck, maar ook weer niet. Hij onttrekt zich aan die tweedeling omdat hij vaak buiten Maastricht opereert. Vóór de WRR zat hij jarenlang de Gezondheidsraad voor.

“Knottnerus is bovendien prettig in de omgang, heel scherpzinnig,

en kan mensen met elkaar verbinden. Hij is een bestuurder die de richting bepaalt maar niet perse vooroploopt. Hij stimuleert juist zijn medewerkers om dat te doen. Hij zou ook goed passen in het college. Je hebt Nick Bos die binnenshuis de zaken op orde houdt, Martin Paul die de banden met de regio koestert, en de rector moet wat mij betreft een visie hebben op UM-wetenschap in grote lijn, ook op de maatschappelijke impact ervan.”

Knottnerus is zoals gezegd druk met de WRR en zit wellicht helemaal niet te wachten op het Maastrichtse rectorchap. Niet getreurd. Metsemakers heeft nog vier kandidaten, die in zijn ogen de klus kunnen klaren. Als tweede op de lijst, al is het geen ranglijst, staat Mariëtte Heijltjes. “Ik ken haar niet zo goed als Knottnerus maar ik vind haar wel een prettige bestuurder [portefeuillehouder internationalisering bij SBE] en ze weet als onderzoeker alles over leiderschap.”

Ook Jim van Os prijkt op zijn lijst: hoogleraar psychiatrie. En Harald Merckelbach, hoogleraar rechtspsychologie. En Harm Hospers: vicerector onderwijs.

Pim Martens, hoogleraar duurzame ontwik-

keling: Als het aan hem ligt, komt er helemaal geen nieuwe rector. “Ik ben allergisch voor managementstructuren”, lacht hij. “Waarom hebben we überhaupt een driekoppig college van bestuur nodig? In andere landen wordt de universiteit geleid door één president.” Blijft het driekoppige bestuur in stand, dan moet er een rector komen die “liefde heeft voor de universiteit”, “gedreven is” en “verbonden met de regio”. Martens, die zelf uit Brunssum komt en er nog steeds woont, ziet graag een Limburger aan het roer. “Ik heb geen voorkeur voor een man of vrouw.” En misschien nog wel het belangrijkste punt: “Hij moet rond de veertig zijn, niet iemand die tegen zijn pensioen loopt. Natuurlijk moet je serieus worden genomen en bestand zijn tegen ‘oudere’ decanen en directeuren, maar hoe jonger je bent, hoe naïefer je soms tegen dingen aan kunt kijken, wat helemaal niet verkeerd hoeft uit te pakken.”

De nieuwe rector moet volgens de reglementen uit het hooglerarenkorps komen. Toch zou Martens die regel graag afschaffen. “Waarom niet een hoofddocent? Niet alle hoogleraren zijn betere wetenschappers.” Toch kan hij zich voorstellen dat echte wetenschappers geen zin hebben in een hoge bestuursfunctie. “Die blijven liever op de werkvloer.”

Tot slot hoopt hij op een kandidaat die, net als hijzelf, tussen de disciplines staat, die verbindingen maakt tussen vakgebieden.

“Dan zou de interdisciplinairiteit aan de UM ook een impuls krijgen”, meent Martens. “Het gaat al beter dan een paar jaar geleden, maar er gebeurt vrij weinig. Het minorenbeleid komt niet van de grond, er zijn weinig incentives om echt samen te werken.”

English version on www.observantonline.nl

Illustratie: Simone Golob

Wendy Degens,
Riki Janssen,
Maurice Timmermans

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Roy Hans.

Studie: Maastricht was een behoorlijk eind weg van Zwolle. Maar European Law School, een vrij nieuwe opleiding, sprak me enorm aan. Ik was als scholier al geïnteresseerd in Europa, werkte mee aan een simulatie van het Europees Parlement. In de jaren negentig zag Europa er nog vrij rooskleurig uit. Toch kreeg ik het advies om me breder te oriënteren. Maastricht had van heel Nederland de enige opleiding in Europees recht waar je civiel effect mee kon krijgen – en dus kunt uitwijken naar togaberoepen zoals advocaat.

Maastricht was een kleine stad, overzichtelijk, maar wel vreemd. De cultuurshock was groot de eerste weken. Dat dialect! Wij spreken ook dialect, maar alleen met familie. Het is nooit in me opgekomen om dialect te spreken op school. En dan sta je in Maastricht in de

Albert Heijn en vraagt de caissière: 'Dat is vijfvefteg. Moot er 'n tuut um?' Ze pakte vervolgens maar wat muntjes uit mijn hand. Ook ontmoette ik veel – oneerbiedig gezegd – treinlimbo's wier sociaal leven zich afspeelde in hun eigen dorp of stad en niet in Maastricht. Zoiets had ik niet verwacht.

Docent: Ik bewonder Theo van Boven, iemand met een ongelooflijke staat van dienst, oud-directeur van de afdeling Mensenrechten van de Verenigde Naties in Genève, die zich niet te goed voelde voor een onderwijsgroep van tweede- of derdejaars – waarbij sommigen niet eens het huiswerk hadden gemaakt. Hetzelfde geldt voor

Cees Flinterman die mij aan een stage hielp bij de VN. Ik ken trouwens niemand die zich ooit hautain heeft gedragen ten opzichte van studenten. Was ook niet in goede aarde gevallen, gezien de kleinschaligheid.

Anekdote: Als studentvoorlichter van de UM ging ik een keer mee naar de jaarlijkse grote studiebeurs in Utrecht. Erg gezellig, we overnachtten daar en mochten op kosten van de universiteit eten. De UM had niet zoveel naamsbekendheid onder scholieren, terwijl ze wel hoog in de lijstjes stond. Iedereen had zoiets van: 'Nou ja, daar kun je ook iets...' Om te vervolgen: 'Het is zo ver weg'. Dan zei ik: 'Ja, heel ver weg, ik zit minstens vier uur in de trein van Maastricht naar mijn ouders in Overijssel. Maar draai het om: vanuit welke andere stad in Nederland ben je zo snel in Parijs?' Dan moest je die gezichten zien, zo van: 'Inderdaad!'

Plaats: Mijn faculteit aan de Zwingelput. Soms zaten we al in de Bouillonstraat, maar de Nieuwenhof was onze plek. Ik heb bij studievereniging ELSA gezeten, onze kamer lag meteen links van de ingang, net voor de metaaldetector van een kleine studiezaal waar wetboeken en de Asser-serie lagen. Die mocht je niet meenemen, hoewel de conciërge – hoe heet hij ook alweer, hij droeg een brillette – een oogje toekneep als we iets meesmokkelden naar ons kantoor. Dan tilden we die boeken over de metaaldetector heen.

Wendy Degens

“De cultuurshock was groot de eerste weken. Dat dialect! Moot er 'n tuut um?”

Roy Hans, geboren op 23 september 1976 in Zwolle, studeerde van 1995 tot 2000 European Law School, is nu coördinator EU-voorzitterschap/ Permanente Vertegenwoordiging van Nederland bij de EU, woont in Brussel en is ongehuwd.

film: *Anomalisa* Ernst met humor

Still uit *Anomalisa*

Een nieuwe film van regisseur en scenarist Charlie Kaufman is altijd iets om naar uit te kijken. De eigenzinnige Kaufman schreef films als *Being John Malkovich* en *Eternal sunshine of the spotless mind* en regisseerde *Syneccdoche, New York*. Nu heeft hij samen met debuterend regisseur Duke Johnson een stop-motion-film gemaakt: *Anomalisa*. Bij deze techniek, die al zo oud is als film zelf, wordt gewerkt met foto's die elkaar snel opvolgen. *Anomalisa* is de eerste animatiefilm die op het filmfestival in Venetië de grote Juryprijs won. Het verhaal draait om Michael Stone, een

depressieve man die worstelt met de alledaagsheid van zijn bestaan. Hij is de schrijver van het succesvolle 'klantenservicehandboek' *How May I Help You Help Them* en reist naar Cincinnati om een toespraak te houden op een congres. In de hotelbar ontmoet hij het jonge en onzekere meisje Lisa, en al snel lijkt zij voor hem de manier om te ontsnappen aan zijn saaie leven. *Anomalisa* begon in 2005 als een hoorspel, maar vond uiteindelijk via crowdfunding zijn weg naar het witte doek. De acteurs Jennifer Jason Leigh, Tom Noonan en David Thewlis, die de rollen in het hoorspel inspraken, keerden

allen terug voor de verfilming. Zij zijn overigens ook de enige acteurs die te horen zijn in de film. Tom Noonan spreekt de stem van Michael in, Jennifer Jason Leigh is Lisa en in alle andere personages is de stem van David Thewlis te horen. Het is een slimme vondst van regisseurs Kaufman en Johnson. Doordat je in bijna iedereen dezelfde stem hoort, voel je de isolatie van Michael en de uniciteit van Lisa des te meer. Daarnaast geeft het iets komisch aan *Anomalisa*.

De film is mede hierdoor een typische Kaufman-film geworden: er worden serieuze thema's

als eenzaamheid, melancholie en depressie aangestipt, maar wel met een humoristische ondertoon. Stop-motion films lenen zich bij uitstek om te experimenteren en dat is ook gedaan bij *Anomalisa*. Zo zie je op een gegeven moment dat achter de gezichten van de personages een metalen hoofd schuilgaat: iedereen lijkt wel een robot.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance film-journalist

thuisreiziger Bosch, El Bosco en de Brexit

En weer schudt het Verenigd Europa op zijn grondvesten. Vorige week dacht ik nog dat niet alleen het bewijs van de zwaartekrachtgolven ons dichterbij de oerknal brengt. Ook de jarenlange studie van alle werken van Jeroen Bosch zou ons op zijn 500ste sterfdag dichterbij een 'oerknal' van de moderne schilderkunst, zo al niet het moderne leven, brengen. Dat laatste viel tegen. We weten nu veel meer van zijn werk. Maar weinig meer over het raadsel Jeroen Bosch. Nauwelijks had ik mijn stukje vorige week ingeleverd of het werd duidelijk dat op de hooggeprezen samenwerking tussen alle partijen aan de tentoonstelling in het Noordbrabants Museum het een of ander valt af te dingen. Op het laatste moment zag het Prado in Madrid af van het zenden van twee belangrijke schilderijen voor de tentoonstelling. Schande, maar ook weer niet. Het museum in Den Bosch bleek namelijk van plan de werken op te hangen als NIET van Jeroen Bosch zelf. Misschien ben ik geen goede vaderlander, maar de Spanjaarden hebben een punt. Nederland heeft het onderzoek en de restauratie van werken van Bosch mogelijk gemaakt. Daarover mag uiteraard volop

Foto: Loraine Bodewes

gediscussieerd worden. Niet vanzelfsprekend is dat in de tentoonstelling die op internationale samenwerking berust, de mening van de onderzoekers voor waar worden versleten. Deze

kwestie gaat uiteindelijk niet over verfoorten en dateringen, maar over binnen-Europese tegenstellingen. Over Hollandse arrogantie met betrekking tot 'echt' wetenschappelijk onderzoek,

tot het in pacht hebben van de waarheid en het regelen van zaken door het trekken van de beurs. De Spanjaarden hanteren andere maatstaven om tot cultuurhistorische oordelen te komen, zien El Bosco als een voormalig onderdaan voor wiens schilderijen koning Philips de Tweede al in de zestiende eeuw vol overgave uren heeft staan somberen. Brutale kaaskoppen, geuzengebroed, hoor ik ze denken.

Het niet zo geslaagde Verenigd Europa dat we nu hebben, bevindt zich in een crisis. De kwestie Bosch/ El Bosco is klein bier vergeleken met het overleg met het Verenigd Koninkrijk over het Britse lidmaatschap van de Europese Unie. Dat Engeland door de dreiging met een Brexit, een status aparte kan krijgen, wijst op het voortwoekeren van op weinig gestoelde vormen van arrogantie. Een collectieve houding die op de duur de grenzen in Europa weer kan terugbrengen. Dan dreigt voor Europa een 'zwart gat' waarin Nederland als een van de eersten zal verdwijnen.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Alison

Edwards, Amira Eid, Ype Driessen, Fokke Fern-

hout, Arjen van der Heide, Hans Philipsen, Kate

Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Buitengoed Slavante op de St. Pietersberg
vraagt voor komend terrasseizoen
bedieningsmedewerkers m/v Mail naar: paul@slavante.nl www.slavante.nl

Te koop appartement 1 of 2 personen
tot 900x390cm met open keuken nabij
Emmamplein Vraagprijs € 92000,-
Telefoon 06 27094498

Free Tango lesson for students, singel/
couples 29 Feb.20.00 www.tangomaastricht.nl
Discover your passion for Tango Argentino!

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042
INFO@DLGRAPHICS.NL

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN
VANAF 15 feb. www.taalstudiocampo.nl

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____ | € 3,00

_____ | € 4,00

_____ | € 5,00

_____ | € 6,00

_____ | € 7,00

_____ | € 8,00

Laat nierpatiënten overleven.

Doen je nieren hun werk niet, dan ga je dood. De Nierstichting legt zich hier niet bij neer en zet alles op alles zodat nierpatiënten in leven blijven en ook écht blijven leven.

Uw steun is onmisbaar. SMS **NIER** naar **4333** of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten). www.nierstichting.nl/sms

Red levens in jouw buurt

Irene Nelissen

Geneeskunde student, Maastricht

Elke dag sterven in Nederland 35 mensen aan een hartstilstand. Jong en oud, man en vrouw, het kan iedereen overkomen. Mensen die jij kunt redden als je kan reanimeren en in de buurt bent. Daarom is er een systeem dat jou kan oproepen, met één bericht. Kun jij ook al reanimeren? Meld je dan aan bij een oproepsysteem op hartstichting.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

25-02, 14.00 uur: mw. Ramona Hohnen, MSc.	10-03, 14.00 uur: dhr. Trust Saidi, MSc.
26-02, 10.00 uur: mw. Gesa F. Lange, MSc.	10-03, 16.00 uur: dhr. Koen Beumer, MSc.
26-02, 12.00 uur: mw. Marieke Rienks, MSc.	11-03, 12.00 uur: dhr. Beat A. Kaufmann, MSc.
26-02, 14.00 uur: dhr. Ersoy Kocabicak, MSc.	11-03, 14.00 uur: dhr. Christian Knackstedt, MSc.
26-02, 16.30 uur: inauguratie Prof.mr.dr. Oswald Jansen	17-03, 16.30 uur: inauguratie van Prof. Carl Figdor
02-03, 14.00 uur: mw. Sidra M. Hoffman, MSc.	18-03, 10.00 uur: mw. Jorinde E. Spook, MSc.
02-03, 16.00 uur: mw. Viola H.L. Voncken-Brewster, MSc.	18-03, 14.00 uur: dhr. Andrzej A. Piatkowski de Grzymala, MSc.
03-03, 10.00 uur: mw. Karolina Škrášková, Mgr.	18-03, 16.00 uur: dubbeloratie mw.prof. Pip Laurenson en mw.prof. Rachel A.J. Pownall
03-03, 14.00 uur: mw. Nienke Y. van der Wulp, MSc.	23-03, 10.00 uur: mw. Anne K.U. Edle von Gässler, MSc.
03-03, 16.00 uur: mw. Jacoba A.C.A. Fontein-Kuipers, MSc.	23-03, 16.00 uur: dhr. Eric P. Lowet, MSc.
04-03, 12.00 uur: mw. Anna M. Hendriks, MSc.	24-03, 10.00 uur: dhr. Sven Akkerman, MSc.
04-03, 14.00 uur: mw. Lieke J.J. Klinkenberg, MSc.	24-03, 12.00 uur: mw. Niki D.J. Ubags, MSc.
04-03, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.mr. Jaap Spier	24-03, 14.30 uur: inauguratie Dr. Kristof De Witte
09-03, 14.00 uur: Catharina(Karin) M.L. Zegers, MSc.	24-03, 16.00 uur: mw. Anja J.H. Moonen, MSc.
09-03, 16.00 uur: mw.drs. Saskia A.J.W. van der Sterren	30-03, 14.00 uur: mw. Cigdem Akbulut Merchant, MSc.
10-03, 12.00 uur: dhr. Pankajkumar Sekhsaria, MA	31-03, 12.00 uur: mw. Pia C. Sander-Justen, MSc.
	31-03, 14.00 uur: mw. Frauke Swieringa, MSc.
	31-03, 16.00 uur: dhr. Lucas C.G.G. Persoon, MSc.

THE MONDIAAL CENTRUM HAS MOVED TO A NEW LOCATION!

OPEN HOUSE ON 4 MARCH

New address: Maastrichter Pastoorstraat 25, behind the church on the Boschstraat.

What does the Mondiaal Centrum do?

- we organise the El Dunya Festival
- we participate in the Shelter City Program
- we offer trainee posts to students
- we support foundations that have aid projects in other countries

www.mondiaal-centrum.nl
www.eldunyamaastricht.nl
tel: 043 - 32608812

Facebook: Mondiaal Centrum or El Dunya

(Basis) arts gezocht

PT&R is een onafhankelijk medisch wetenschappelijk onderzoek centrum dat in opdracht van diverse nationale en internationale opdrachtgevers en overheden onafhankelijk klinisch onderzoek uitvoert in diverse indicatiegebieden (www.ptr.nu).

In de functie als arts/klinisch onderzoeker

- ben je verantwoordelijk voor de intake en screenen van patiënten, counsellen en behandelen
- werk je nauw samen met de rest van het team waaronder arts, onderzoeksassistentes, longverpleegkundige en diëtiste vonderhoud je contact met de huisarts van de patiënt
- begeleid je de patiënt gedurende het gehele onderzoek
- voer je diverse medisch technische handelingen uit afhankelijk van het onderzoek o.a. lichamelijk onderzoek, venapunctie, papsmeers, afnemen van huidbiopten, spirometrie, dexametingen

Wij zoeken een nieuwe collega die in teamverband wil werken en ownership neemt voor de verantwoordelijkheden. Iemand die bereid is tot het volgen van trainingen die vereist zijn voor de (nieuwe) onderzoeken. Nauwkeurig werkt en de patiënt centraal stelt.

Wij bieden grote mate van zelfstandigheid binnen een hecht team. Prettige werktijden die goed te combineren zijn met bv een gezinsleven. Maar tevens bestaat de mogelijkheid om werktijden uit te breiden en verder te ontwikkelen tot principal investigator.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met Dr V van de Walle op 046 4758687 of via email: vivienne.vandewalle@ptr.nu. Solliciteren kan via email naar bovenstaand adres middels CV met motivatiebrief.

Interne vacatures

- **Experimental officer Sample Preparation**, FHML/Nanoscapy division of the Maastricht Multimodal Molecular Imaging institute (M4I), 38 hours
Vacancy number: AT2016.27
- **Assistant Professor on Student Assessment**, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.51
- **PhD Student NUTRIM** - Departments of Human Biology and Radiology, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.52
- **Promovendus** (PhD student) Fysiologie FHML/School for Cardiovascular Diseases/CARIM-Fysiologie, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.53
- **Postdoc**, FHML/department Education Development and Research/School of Health Professions Education, 38 hours
Vacancy number: AT2016.54
- **Onderzoeksassistent**, FHML/School for Oncology and Developmental Biology/Vakgroep Genetica en Celbiologie, sectie Klinische Genetica, 20 uur
Vacaturenummer: AT2016.55

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures.

Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

Boete

Ruwweg de helft van de studenten die in 2015 klaar waren met studeren kreeg een behoorlijke koude douche te verwerken. Omdat ze het studentenreisproduct niet uit eigen beweging hadden stopgezet, worden ze nu geacht een bedrag van 194,- euro per maand af te tikken. Dit komt nog bovenop de vette studieschuld die de meesten van hen al hadden moeten maken om met een diploma (van likmevestje) nog enige kans te maken op een baan – met een beetje pech ver onder het opleidingsniveau. Van een kale kip valt dus toch nog wat te plukken. Eigen schuld dikke bult, hoor ik de babyboomers al zeggen. Dan hadden die lakse studenten maar beter op moeten letten. Maar is het nu echt te veel gevraagd van een overheid die al precies weet wat je 's avonds zoal eet, wat voor obscure hobby's je beoefent in het weekend en met wie je allemaal whatsapppt, om je studenten-ov dan ook nog even automatisch stop te zetten wanneer je klaar bent met studeren? Bovendien, tegenover grote bedrijven zijn overheden over het algemeen een stuk coulanter. Internetgigant Google, bijvoorbeeld, het bedrijf dat vorig jaar de naam van zijn holding omdoopte tot Alphabet, is een notoire ontduiker als het om de belastingcentjes gaat. En de Nederlandse overheid helpt ze daar graag bij met een postvakje op de Amsterdamse Zuidas. Maar zonder overheid geen Google. Van de creatieve werknemers die zijn opgeleid op 's werelds beste (lees: duurste) universiteiten tot en met de uitvinding van het internet zelf: het is allemaal betaald vanuit nationale schatkisten. Dat het ontduiken van belasting dubieus is, lijkt daarom een ABC-tje. Maar kennelijk, als het om het betalen van belastingen gaat, is het gehele bestuur van Alphabet analfabeet. Studenten moeten dus gewoon dokken. Zo kan het dat momenteel meer dan vijftienduizend studenten een schuld hebben van ruim een halve ton. Dat is het equivalent van ruim twintigduizend getapte biertjes, meer dan honderd maanden huur, of vijftienduizend busretourtjes naar London. En voor de ouderen onder ons: dat is, in guldens omgerekend, meer dan een ton. In jullie tijd kon je daar heel behoorlijke huizen voor kopen. Een goede start van de rest van je leven kun je zo'n schuld niet noemen. Zelf hoop ik de financiële schade van mijn studie zoveel mogelijk te beperken. De datum dat mijn studenten-ov afloopt heb ik daarom maar met permanent marker in mijn agenda gezet.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Opgepakte verbeterpunten

Ik ben, hè hè, eindelijk weer eens door Germanicus voorzien van een vette opdracht. Als speciale gezant mag ik in het kader van de warme relaties die onze uni met de stad en haar inwoners wil onderhouden, het verzet tegen het gat in de muur benaderen. "Vorsicht", zei hij erbij, want ook hij kijkt naar *Hart van Nederland* en daar werden harde acties aangekondigd. Welk gat in welke muur? Tja lezer, wel het koppie erbij houden: in het plan voor de Tapijnkazerne is de suggestie gedaan om een tweede voetgangersbruggetje over de Jeker te leggen, in de buurt van het sluisje. Om te voorkomen dat wij vervolgens een masse onze neus stoten zou er in de muur waar dat bruggetje op uitkomt, een doorgang moeten worden gemaakt, zoiets als nu bij de Nieuwenhof. Dit alles om een betere verbinding met de SBE'ers in het Jezuïetenklooster te bewerkstelligen. Want dat zijn, zoals bekend, snelle jongens voor wie elke omweg tijd- en dus geldverlies betekent. Maar ho, hier hebben de architecten toch echt buiten de autochtone waard gerekend! Er zijn intussen al zo'n vijf actiegroepen, een burgerinitiatief, een facebookpetitie en wat al niet uit de grond gestampt om deze aantasting van de Maastrichtse ziel, deze dolkstoot in de Maastrichtse rug, deze pijl in het Maastrichtse hart ongedaan te maken. *Blijf vaan de moer aof*, het klinkt als een klarenstoot en zo is het ook bedoeld. Een manspersoon met een ijsmuts op sprak in *Hart van Nederland* dreigend over zijn voorvaderen die aan de voet van deze muur tot bloedens toe de stad tegen de barbaren hadden verdedigd, en nu zou daar een gat van zes meter breed in worden geslagen! Een "Eftelingattractie"! Daar ging hij effe heel duidelijk vóór liggen! Of erger! Ik zie de pretparkbeeldsprak niet helemaal voor me, en zes meter lijkt me nogal ruim bemeten,

maar, aldus Germanicus, "obschon iek in Berlin mein Boik vol had van die Mauer wollen wai kene Geseich met die nachburen, dus Albert, maak ein bischen Frieden met die leute, belooft ze maar een spezielle Taskforce plus eine Stuurgroep plus ene Hineinsprachetraject zodat we unsere Nasen allemaal naar de toekomst kunnen richten, so etwas. Als het maar ruhig bleibt." Goed, ik maak me klaar om ze een taskforce op een presenteerblaadje aan te bieden, komt er net voor mijn vertrek een mailtje van het College van Bestuur binnen dat mij zo uit mijn evenwicht brengt dat ik alleen nog maar trillend aan mijn bureau kan zitten. "Mededeling. Minder bureaucratie; ofwel werk aan de winkel." Ik lees en lees en snap er nada nix van. Wat doet om te beginnen die puntkomma daar? En moeten we kiezen: ofwel minder bureaucratie, ofwel werk aan de winkel? Of bedoelen ze misschien: oftefel? Dat betekent namelijk: met andere woorden. De rest van de tekst maakt het helaas niet beter. Zelden een zo bureaucratische woordenrij gezien. "Vragen zijn vanwege een initiatief van de Universiteitsraad opgehaald", en "antwoorden

en oplossingen zijn gerubriceerd en uitgewerkt". Of deze, ik geef u de hele buikpijnzin: "Heel wat problemen worden op dit moment al als verbeterpunt opgepakt via allerlei lopende Taskforces en projecten." Moet ik hieruit begrijpen dat de bureaucratie wordt bestreden met 'taskforces en projecten'? Die allemaal een voorzitter en een secretaris en een projectleider hebben, die allemaal notuleren, rapporteren, administreren en terugkoppelen? Is dit onze UM'se variant op de spreuk dat je alleen met boeven boeven vangt? Het bericht eindigt met de onheilspellende aankondiging dat "het College van Bestuur, de Universiteitsraad en de universitaire gemeenschap met elkaar in gesprek zullen blijven over dit thema". Ja dat haal je de koekoek. Tot in lengte van dagen blijven we in gesprek. Van die bureaucratie komen we zo nooit meer af. En o ja, die taskforce over die muur gaat mooi niet meer door. Mijn buik van vol. Sorry Germie!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder